K. H. SCHEER

OPERACE STARDUST

Přeložil Jaroslav Kuťák
Digitalizoval Ing. Rastislav Homola

PERRY RHODAN
1

V hlavním bunkru centrály Nevada Field, v elektronickém nervovém systému kosmodromu, vládla zdánlivě chaotická činnost, související s posledními přípravami startu. Veškeré pohyby rukou, příkazy a detailní propočty platily výhradně závěrečné kontrole dávno pevně stanovených konečných výsledků.

Muži z inženýrského týmu, zodpovídajícího za elektroniku lodi, kontrolovali četné spoje uvnitř astropočítače, jehož úkolem bylo stanovovat případné změny kurzu.

Překontrolován byl i automat „B“, což byl speciální startovní robot, dále mechanismus oddělování stupňů a dálkové řízení.

Počítač „C“, koordinátor všech radarových ozvěn a zároveň i velitelská stanice dálkově řízených infrakamer fungoval bezvadně.

Veškeré kontroly proběhly do detailu přesně a úspěšně.

Prováděly se věci jako při tisících předchozích startech. Jen určité drobné rozdíly ve stupni stávající nervozity mohly zkušenému pozorovateli prozradit, že tentokrát se nejedná jen o „obyčejný“ start.

Po zuby ozbrojení vojáci u severního vchodu do bunkru centrály ledabyle salutovali. Tříhvězdičkový generál L. Pounder, vrchní velitel Nevada Space Portu, velící i skupině kosmického výzkumu, v takových chvílích nekladl důraz na předpisové projevy úcty. Stačilo mu, že jeho muži jsou bdělí a na svých místech.

V 15.00, přesně podle plánu, vstoupil do velínu bunkru. Doprovázel ho náčelník štábu plukovník Maurice, a také šéf vědeckého týmu profesor F. Lehmann, který se v posledních letech proslavil hlavně jako ředitel „California Academy of Spaceflight“.

Horečná činnost ve velínu nedoznala příchodem vedoucích osobností projektu žádných změn. Prostě přišel generál a basta. Nic víc.

Lesly Pounder, kvádr postavou i charakterem, mezi spolupracovníky dobře znám nekompromisním prosazováním svých požadavků, vykročil k obří kontrolní obrazovce.

To, co v bunkru pro sdělovací prostředky nebylo dosud rozpoznatelné, tu zářilo na veliké ploše.

Pounder se uvelebil v otočném křesle. Chvilku setrval bez hnutí. Profesor Lehmann si nervózně posunul obroučky brýlí. Uvnitř to v něm vřelo. Podle svého názoru měl na práci důležitější věci, než do-

provázet generála při poslední inspekci. Spiklenecky pohlédl na náčelníka štábu.

Plukovník Maurice nenápadně pokrčil rameny. Znamenalo to, že musejí vyčkávat. Pounder měl patrně na srdci ještě nějaké dotazy, přestože byl o věci informován lépe než leckterý vědec v týmu.

„Krásné, je to krásné, až to bere dech," řekl tiše Pounder. Pořád ještě hleděl na obrazovku. „Něco uvnitř mi říká, jestli přece jen nezacházíme příliš daleko. Odborníci z úřadu pro kosmické lety tvrdí, že je šílenstvím riskovat start ze Země. Nebudeme překonávat pouze odpor vzduchu! My taky musíme docílit rychlosti, jaká by se při startu z kosmické stanice vyvinula takřka sama. Přesně 11,2 kilometru za vteřinu, tedy přes čtyřicet tisíc za hodinu."

„Dráhová rychlost kosmické stanice s posádkou, pane," rychle zamumlal profesor Lehmann, „není v našem případě rozhodující. Předkládám znovu k úvaze obrovské těžkosti, které vznikají při kompletaci stavebních součástí za beztížného stavu. Máme s tím nehezké zkušenosti. Je podstatně jednodušší vyrobit kosmickou loď v pozemských loděnicích, nežli 1 730 kilometrů nad povrchem Země. A ušetří to miliony dolarů."

„S tím jste ve Washingtonu udělal značný dojem," posmíval se generál. „Inu dobrá, stejně už teď nic nezměníme. Doufejme jen, že očekávané úžasné úspěchy pokusných letů dnešní akci ospravedlní. Profesore – na palubě této lodi budou čtyři mí nejlepší lidé! Jestli se jim něco stane, uslyšíte o mně!"

Lehmann při této větě změnil barvu.

Chytrý taktik plukovník Maurice, připomínající míč, neustále poletující mezi vědeckými požadavky a vojenskými zájmy, se šikovně vmísil do debaty. „Pane, dovolte, abych vám připomněl tiskovou konferenci. Elita našich zpravodajů už zcela určitě sedí jako na jehlách. Ještě jsem nepustil žádné oficiální informace."

Pounder se rázem proměnil v útočícího buldoka. „Musí to být, Maurice? Mám teď jiné starosti."

„Radil bych vám to, pane," vyhnul se plukovník odpovědi. Šéflékař týmu dr. Fleeps křečovitě zakašlal do dlaně, kterou si přidržel před ústy. Zodpovídal za medicínské otázky, přesněji řečeno za zdraví takzvaných „rizikových pilotů".

Pounder se najednou pousmál. „Tak dobře, pustíme se do toho. Ale přes videofon!“

Mauriceho zamrazilo. Technici kolem potlačovali smích. To bylo pro starého zase jednou typické.

„Pane, proboha svatého, ti lidé čekají, že se tam ukážete osobně. Slíbil jsem jim to.“

„Tak to dementujte,“ opáčil Pounder, aniž by to na něj udělalo nějaký dojem. „Který přístroj si mám vzít? Ohlaste mě, Maurici!“

„Pane, protáhnou nás na titulních stránkách jako mlýnkem na maso!“ zapřísahal generála náčelník štábu. „Vždyť to víte.“

„Dám je zavřít na tak dlouho, dokud se neuklidní. A pak se uvidí. Zapněte to.“

V holých stěnách bunkru pro pozorovatele se probudil k životu reproduktor a na obrazovce se zjevil Pounderův obličej. Se svým nejsladším úsměvem popřál přítomným krásné dobré jitro, protože podle místního času už uplynula půlnoc. Generál posléze sklouzl do služebního tónu. Zarputilé tváře zpravodajců přehlížel.

Krátce a stručně, jako by vysvětloval podstatu výroby šlehačkového dortu, oznamoval: „Pánové, to, co už několik minut vidíte na svých obrazovkách, představuje třístupňovou raketu, jejíž jednotlivé části obsahují některé podstatné novinky. Ke startu dojde zhruba za tři hodiny, právě probíhají poslední přípravy. Všichni čtyři účastníci letu ještě spí. Probudíme je teprve dvě hodiny před startem.“

Novináři se stále ještě tvářili klidně. Kosmické lety s lidskou posádkou na palubě už dávno nebyly ničím mimořádným.

Pounder přimhouřil oči. Vychutnával si svůj triumf, který nyní překvapivě ohlašoval. „Kosmický výzkumný tým se rozhodl nesestavovat tuto loď mimo Zemi. Proto první loď, která přistane na Měsíci, odstartuje přímo odtud. Nese jméno Stardust. Velitelem první expedice na Měsíc je major Perry Rhodan, výzkumný pilot kosmických vojenských sil, třicet pět let, astronaut a jaderný fyzik se specializací na atomové pohonné agregáty. Perryho Rhodana byste měli jako osobnost znát. Je to muž, který jako první obletěl Měsíc.“

Pounder opět zmlkl. Spokojeně naslouchal vzrušenému halasu v sále. Kdosi požádal o klid. Novináři se utišili.

„Děkuji," řekl generála odkašlal si. „Byli jste poněkud hlasití. Ne, prosím, žádné otázky. Můj informační důstojník je zodpoví ihned po startu lodi. Já vám mohu dát jen tohle krátké upozornění. Můj čas je vymezen… Kromě majora Rhodana bude na palubě ještě kapitán Reginald Bull, kapitán Clark G. Flipper a poručík dr. Eric Manoli. Jedná se o vojensko–vědecký speciální tým. Každý z astronautů má v kapse nejméně dva diplomy o ukončeném studiu. Všichni patří k nejlepším odborníkům západního světa. Vesmír se stal jejich druhým domovem. Fotografie a další údaje o nich dostanete rovněž od informačního důstojníka."

Generál Pounder asi skutečně nemínil obšťastňovat zvědavé novináře delším projevem. Už nyní se podíval na hodinky. „Prosím, pánové, vaše otázky jsou opravdu zbytečné," uklidňoval sál. „Dostanete jasné a jednoznačné informace. Loď Stardust je vybavena pro čtyřtýdenní pobyt na Měsíci. Výzkumný program je pevně stanoven. Po zdařilých přistáních dálkově ovládaných sond se dnes odvažujeme vyslat čtyři muže. Dá Bůh, že jsme neudělali žádnou chybu…" „Technické údaje!" zvolal netrpělivě kdosi do mikrofonu.

„Prosím," zavrčel generál. „Celková délka lodi činí 91,6 m. Startovní hmotnost včetně pohonných hmot a užitné zátěže 6 870 tun. Užitná nosnost lodi 64,2 tuny. Přesto tato měsíční raketa vypadá sotva větší než obvyklé zásobovací lodě. Stupně dva a tři pracují s atomově–chemickým reaktivním pohonem."

To byla Pounderova druhá bomba. Vypustil ji jen jako mimochodem. Lhostejně pokračoval dál: „Stupeň jedna pracuje s naší nejlepší chemickou pohonnou směsí. Ve druhém a třetím stupni jsou skryty malé, speciální jadernochemické reaktory, pracující na bázi plutonia.

Džentlmeni, loď Stardust startuje ve tři hodiny. Přistane poblíž Newcombova kráteru na jižním pólu Měsíce. Máme zájem se trošku porozhlédnout po odvrácené straně. Kvůli radiovému spojení musíme však zůstat na přivrácené straně. Odtud pak naši muži vyrazí ve speciálním pancéřovém voze na průzkum. To je vše, pánové. S otázkami se, prosím, obraťte na informačního důstojníka."

Generál Pounder se podmračeně zašklebil a přerušil spojení.

Pak se obrátil na profesora Lehmanna. „Doufejme, profesore, že vaše nové reaktory vydrží mimořádně vysoké teploty…"

„Naše speciální ocel se při hodnotách, o které vám jde – tedy kolem 4 000 stupňů Celsia – ani nehne. To by muselo jít o téměř dvojnásobnou teplotu. Kdepak, tenhle nový materiál je skvělý!“

Pounder mávl rukou. Pohlédl na hodinky. Nula hodin, čtyřicet osm minut, 19. července 1971. Jeho hlas teď zněl o poznání studeněji: „Doktore Fleepsi, prosím, vzbuďte naše muže!“

Přesně v jednu hodinu stál doktor Fleeps nad čtyřmi spáči. Už 14 hodin odpočívali pod vlivem psychonarkotika. Jejich tělům – a především duším, tak bylo dopřáno uvolnění, jakého se jiným způsobem dalo jen těžko docílit.

Fleeps ještě pár vteřin váhal a pak s pocitem určitého soucitu probudil kosmonauty ze spánku…

Nervózní, nevyspalý, psychicky a fyzicky vyčerpaný pilot by byl těžko vhodným partnerem pro precizní počítače a vysoce vytížené pohonné agregáty. Lidská duše musela zůstat jasná, protože jen tak mohla prosadit svou.

Dr. Fleeps čekal. Kolem stáli jeho asistenti. Nyní ještě muselo dojít k nutným testům. Na ty bude zapotřebí asi jedné hodiny. Poslední hodina bude patřit inženýrům kvůli vybavení. Teprve deset minut před startem vstoupí kosmonauti na palubu Stardustu. Ve velínu lodi nebudou mít na starost nic jiného, než se pečlivě uložit na antigravitační křesla.

Po startu je čekala tvrdá práce, těžká zkouška těla i rozumu. Pak to začne…

Čtyři plochá lůžka, vyložená průdušnou pěnovou hmotou, byla ozářena jemným světlem.

Major Perry Rhodan, šéfpilot US Space Force, otevřel oči. Přešel ze spánku rovnou do soustředěné bdělosti. „Probudili jste mě jako prvního?“ zeptal se a dr. Fleeps spokojeně přikývl.

„Přesně podle plánu, synku,“ opáčil.

Zkušený pilot si opatrně sedl. Kdosi z něj sundal tenkou přikrývku. Rhodan byl oblečen do jakési noční košile. Tiše na ni zanadával a vyvolal tím na rtech asistentů úsměv.

„Kdybych měl tak krásný nohy jako vy, doktore, snad by mi to ani nevadilo,“ konstatoval suše Rhodan. V očích se mu jiskřilo. Ve tváři se však nepohnul ani sval.

Vtom se za ním ozvalo zachrochtání. Rhodan se otočil a se zájmem sledoval, jak vstává jeden z jeho mužů. Kapitán Clark G. Flipper, odborník na astronomii a matematiku s vedlejší specializací na fyziku, se probouzel a vydával přitom zvuky mamuta. Perry Rhodan se zamyslel, jak ho vůbec dostali do spací kapsle – takového obra.

„Mám už syna?“ zaduněl Flipperův hlas. Start, který na ně čekal, ho patrně zajímal až na druhém místě. „Tak co, doktore? Postaral jste se mi o ženu?“

Dr. Fleeps si zmučeně povzdechl. „Poslouchejte, hochu, jestli svoji ženu považujete za anatomický zázrak, pak to není moje vina. Každopádně máte ještě dobré tři měsíce času. Doufám, že se mě nemíníte pořád vyptávat.“

„No jo, ale možný je všecko, ne?“ přerušil ho obr. „Faktory nestability v matematicky vyjádřené soustavě lidského těla jdou do milionů. Takže musím ještě počkat?“

Třetí muž se probouzel s tichým smíchem na rtech. Poručík dr. Eric Manoli, lékař a geolog, byl tím nejnenápadnějším, nejklidnějším a pravděpodobně nejlépe se ovládajícím mužem týmu.

Pozdravil přítomné a sklouzl očima na hodinky. Přirozeně, že respektoval nepsaný svatý zákon kosmických pilotů, který by zněl asi takto: Před startem nikdy nemluv, ledaže by to bylo velmi nutné. Spals proto, aby si odpočinul tvůj duch a tvé tělo. Nezmenšuj působnost spánku tím, že se budeš zabývat vážností věcí.

To bylo vcelku prosté pravidlo.

„Všecko v pořádku, Eriku?“ vyzvídal Rhodan. „Jak tak koukám, tvoje vousy na drogu nereagovaly.“

„Dědictví italských předků,“ starostlivě přitakal zarostlý Manoli. „Co je s Bullym? Ten člověk spí jako křeček.“

Kapitán Flipper se překulil a plácl otevřenou dlaní tlouštíka na vedlejším lůžku.

Kdo však kapitána Reginalda Bulla znal, mluvil by spíš o neuvěřitelně elastickém míči. Jeho zdánlivá tučnost byla geniálním maskováním fyzických předností. Každopádně to byl on, kdo měl na předepsaném testu pod vlivem 18 g nejlepší výsledky.

„Vole,“ ozvalo se z polštáře, pak se z něj vynořila kulaťoučká, pihovatá tvář a na Flippera pohlédly bezbarvé, snad trochu modré oči.

„Jsem vzhůru už hodinu," ledabyle tvrdil Bully. „Na muže jako já byla ta dávka příliš slabá."

„Jistě," přitakal vážně Rhodan. Pod jeho pohledem se Bully trošku zmenšil. „Obdivuju tvoji trpělivost. Abys nás nerušil, určitě jsi dejchal jako egyptská mumie."

„Dostane za to řád," zasmál se Flipper a vstal z lůžka. „Trpící lidi a budoucí otcové přijdou na řadu jako první," zdůraznil. „Vůbec bych chtěl vědět, co na nás ještě vlastně chtějí kontrolovat."

Pak zmlkl. Poněkud rozpačitě pohlédl na velitele. Málem překročil nepsaný zákon. Rhodan však na to nereagoval. Zívl a řekl: „Začněte s ním, doktore. Náš krevní oběh by už měl být normální. S neutralizačními injekcemi ještě počkejte."

Perry Rhodan přemýšlel. Podvědomě cítil neklid. To nesmyslně vypadající žvanění jeho mužů nebylo ničím jiným, než obyčejným trikem na zakrytí nervozity.

Jen nemluvit o startu! Proboha, to ne! Bude toho ještě ažaž, tím si byl Rhodan zcela jist. Šlo o nebezpečnou akci, ovšem Rhodan si byl vědom toho, že největší nebezpečí hrozí v nitru lidské duše. Měli strach! Přirozeně, že měli strach. To nikdo nikdy nepopíral. Ale uměli ho ovládat. To bylo důležité.

Rhodan je všechny pozorně, ale nenápadně sledoval. Vypadali, že jsou v pořádku. Clark Flipper byl přece jen možná trochu neklidný, protože příliš často myslel na potomka, který se mu měl narodit. Kdyby o tom směl Rhodan rozhodovat, tentokrát by Flippera nechal doma. Roztrhl by však sehraný tým. Cizí zkušební pilot by mezi ně nezapadl tak rychle, jak bylo nutné.

Proto se s tím Rhodan smířil. Konečně, Flipper si zatím vždycky vedl dobře a jistě to tak bude i tentokrát.

✧ ▲ ✧

Obrysová křesla byla dokonalá. Hydropneumatický systém jim vtiskl přesný tvar těla kosmonautů. Pohodlněji a měkčeji už to nešlo.

Při startech prvních kosmických lodí s lidskou posádkou se kladl velký důraz na to, aby kosmonauté byli na svých křeslech připoutáni v těžkých a složitých skafandrech a uzavřených přilbách.

Přirozeně pak při vyšších hodnotách přetlaku docházelo k jistým zraněním. Nejhorší případ tohoto druhu v dějinách se stal při stavbě satelitní stanice. Nepřesně usazená přilba způsobila zlomení krčních obratlů jednoho kosmonauta.

Perry Rhodan ve skafandru nikdy nestartoval. Šlo o speciální privilegium, které rozšířil i na svůj tým. Technici to pořád pokládali za značné riziko, protože mohlo docházet k dekompresím a ztrátám tlaku na lodi, před nimiž by skafandr ještě kosmonauta zachránil.

Rhodan však zatím nasbíral jen samé dobré zkušenosti. Jeho kajutu ještě nikdy nezasáhl meteorit a loď ještě nikdy neroztrhly mechanické síly při startu.

Nyní leželi čtyři muži ve svých azurově modrých, přiléhavých uniformách na obrysových křeslech. Skafandry měli po ruce. Stály připraveny na speciálních držácích.

Kontroly byly ukončeny, countdown běžel. Hluboko dole pod nimi, ve vzdálenosti větší než 85 metrů, odcházeli z blízkosti lodi poslední technici. Ručičky speciálních hodin odpočítávaly čas. Bylo za minutu tři. Přesně ve tři měla loď odstartovat.

Rhodan zvedl hlavu. Bylo to poněkud namáhavé, protože ji ze tří stran obklopovala speciální pěnová hmota křesla.

„Jste všichni oukej?“ zeptal se. Flipper a dr. Manoli odpočívali. Neměli nic na práci. Kabina byla úzká, sešněrovaná bezpočtem drátů, elastických trubek a pečlivě zabudovaných krabiček. Práce na míru.

Pod velínem se nacházela miniaturní společenská místnost a kuchyňka se sociálním zařízením. Víc místa nebylo možné posádce dopřát. Obě místnosti ležely těsně pod nosem rakety.

Pod nimi pak byl sklad s precizně uloženými zásobami a materiálem. A to, co bylo pod skladem, už nepatřilo do „zdravé zóny“ – izolované nádrže s tekutým vodíkem, pumpy a dodatečné agregáty, reaktory, transformery na výrobu pracovního proudu a monstrózní expanzní komora…

Stardust měla jenom jednu hlavní trysku a čtyři malé, pohyblivé směrové trysky.

Na Rhodanovy otázky přišly uspokojivé odpovědi. Byla odpočítávána poslední minuta. Za normálních okolností se při countdownu už

vyprávěly vtipy, ale nyní všichni mlčeli. Myšlenka na atomový pohon je trochu zneklidňovala.

„…osmnáct – sedmnáct – šestnáct – patnáct …“

Rhodan si přisunul mikrofon blíž k ústům. „Poslední hlášení Stardustu pro řídící stanoviště,“ řekl a jeho hlas bylo slyšet všude po centrálním bunkru Nevada Fieldu. „Na palubě všichni v pořádku. Odhlašujeme se až do zážehu prvního stupně. Konec!“

„…tři – dva – jedna – nula – start!“

Bylo to jako vždycky. Věděli, že jejich kabiny začnou rezonovat a třást se. Na tom se nedalo nic změnit.

Zaslechli zvláštní bublání a syčení turbopump hluboko v lodi. Pak se ozval dunivý zážeh, vzrůstající do hluku plamenného inferna.

Do běla rozžhavené ohnivé jazyky zaplašily temnotu noci. Pak přišla tlaková vlna, vyvolaná náporem ohně.

Loď Stardust se na vteřinu přesně odlepila od země: Z pozvolného, majestátního stoupání vzhůru se stalo divoké škubání a strašidelné naklonění horní části. Nebezpečný pohled. Těch několik vteřin zápasila automatika se silným pohonem o stabilitu obrovské lodi.

Jenom na rychle ubíhajících záznamech počítače řídícího stanoviště se dalo vyčíst, že náklon lodi do strany byl na poslední chvíli upraven pohyblivými bočními tryskami.

Bezděčné výkřiky novinářů se topily v ohlušujícím řevu motorů. Tak nějak by mohl vypadat zánik světa: obrovské plameny, záře z temnot, ohlušující řev…

Dokonce ani v útrobách bunkrů se muži neslyšeli. Rty se jim pohybovaly, mocně gestikulovali rukama. Každý jejich pohyb vyjadřoval velké nervové vypětí.

Stardust teď stále zvyšovala rychlost. Po krátkém zaváhání jako by poskočila a najednou se octla ve svém živlu.

Stardust stále rychleji mířila do zarudlého nočního nebe. Za pár dalších vteřin zachytily kamery už jenom zmenšující se ohnivý míč hlavní trysky.

V reproduktoru se ozvalo prasknutí a na velké obrazovce se objevila Pounderova tvář. „Stardust odstartovala podle plánu,“ oznamoval klidným hlasem. „Žádné mimořádné události, vše normální. Zřejmě jste slyšeli pilotovo hlášení. Za okamžik dojde k oddělení

prvního stupně. Zhruba za tři minuty se loď dostane na dosah satelitu. Pak ji budete zase moci vidět a sledovat oddělení druhého stupně. Ještě si vám dovoluji připomenout, že smíte opustit území Nevada Fieldu teprve až Stardust úspěšně přistane na Měsíci. Tentokrát jsme naplánovali malé překvapení. To je zatím vše. Konec!“

Generál Pounder s úsměvem zakončil svůj další projev.

„Ještě pět vteřin do oddělení jedničky,“ ozval se hlas technika z centrály. „Funkce bezchybná, žádné odchylky… Dva… jedna – kontakt!“

Elektronický automat přepínal neuvěřitelně precizně. Nikdo nehnul prstem, všichni jen číhavě sledovali, co bude.

Z reproduktorů dálkového přenosu se ozvaly typické zvuky oddělujícího se stupně.

Na obrazovkách se náhle zjevila dvě různá tělesa.

Pak se ozval Perry Rhodan. Jeho hlas zněl naprosto klidně a vyrovnaně. „Tady Rhodan. Žádné odchylky, vše normální. Vibrace v hraničních hodnotách. Posádka připravena k zážehu druhého stupně. Konec.“

Víc toho neřekl. Vědcům a technikům v centrále to stačilo

Stardust se bez pohonu řítila kosmem. Rhodan se rozhlédl. Reginald Bull vypadal, že je v pořádku. I Flipper a Manoli očividně bez potíží přestáli přetížení.

Nyní přišel na řadu atomový pohon druhého stupně. Rhodan cítil, jak se mu potí ruce, avšak jeho napjaté smysly neregistrovaly žádné neobvyklé zvuky.

Pak sebou loď trhla, ozvaly se zvuky zážehu a loď se opět zachvěla.

Zrychlení v okamžiku vyvolalo přetížení 8 g. Proti tomuto přetížení zatím neexistovala žádná účinná ochrana.

Rhodan cítil stabilizující účinek silného prostředku na podporu krevního oběhu. Ale špatně se mu dýchalo. Před očima měl mlhu a nedokázal se pohnout. S největším vypětím zíral na kontrolky a ciferníky.

Zdálo se, že potrvá celou věčnost, než přetížení klesne zpět na obvyklou hodnotu.

Rhodan do mikrofonu zakrákal obvyklé: „Všichni O.K.!“ ale odpovědi ze Země nerozuměl.

Na okamžik si odpočinuli a pak druhý stupeň znovu zrychlil let. Rychlost lodi stoupla na 11,5 km za vteřinu.

Při 29 kilometrech za vteřinu dohořelo ve druhém stupni palivo a stupeň odpadl. Spontánně nastupující stav beztíže udeřil do těl kosmonautů jako kladivem.

Muži cítili, jak se jejich těla zvedají z lůžek a tlačí se na široké bezpečnostní pásy.

Rhodan na okamžik ztratil vědomí. Když opět otevřel oči a rudá mlha se před nimi rozestupovala, už se nacházeli ve volném kosmu. Následoval obrat o 43 stupně. Stardust se nacházela 3 250 kilometrů daleko od Země.

Nyní měli chvíli času na odpočinek. Dosažená rychlost jim stačila k tomu, aby se vzdálili z dosahu pozemské gravitace. Teoreticky by teď bez jakéhokoli dalšího pohonu byli schopni letět kamkoli do vesmíru.

Mezi teorií a praxí však zela hluboká propast. Pozemská gravitace byla sice překonána, ale nadále existovala.

Ani další let se neobešel bez problémů. Museli ještě provést řadu manévrů, jejichž data neznali. Bylo nutné propočítat sebemenší odchylky kurzu a vyrovnat je.

Rhodanovo velitelské křeslo sklaplo do pracovní polohy a Perry uvolnil pásy. Konečně měl přístroje přímo před sebou na dosah. Byl to osvobozující pocit.

Reginald Bull několikrát zaklel. Kapitán Flipper si odkašlal. V koutcích úst měl krev.

„Bylo to tvrdé, tvrdší než obvykle,“ řekl drsně Rhodan. „Poslední vteřiny jsme se dostali až na hodnotu 15,4 g… Flippy, co je s tebou?“

Clark G. Flipper byl bledý jako stěna. Z tváře mu zmizela obvyklá zdravá barva. Jenom lesk jeho slámově světlých vlasů se neztratil. Nešťastně sevřel rty a pak zaúpěl: „Čert mě vem, že jsem si nevystoupil. Při 7 g jsem měl špičku jazyka mezi zubama… Každýmu kadetovi na škole vtloukaj do hlavy, že se to nemá, ale já holt…“

Pokrčil rameny. Tvář měl staženou bolestí.

Bullyho magnetické podrážky cvakaly po kovové podlaze. Potácivě zápasil o rovnováhu. Klopýtal směrem k Manolimu.

Chytil ho za zápěstí a zjišťoval tep.

„Oukej," vysvětlil pak krátce. „Za chvíli se probere. Pulz mu jde jako hodiny. Ukaž mi jazyk, Flippy. No tak!"

Flipper otevřel zakrvácená ústa. Rhodan viděl dost. Tohle byla práce pro dr. Manoliho.

Ten se právě probouzel. Ozvalo se tiché zasyčení hydrauliky a Manoli seděl v křesle. Neztrácel čas. Věděl, že všichni čekají na Flipperovo vyšetření.

„Měl štěstí," ozval se po chvíli Manoli. „Neukous si ho, ani neprokous. Zranění je povrchové. Potřebuju deset minut, spíš dvanáct. Půjde to?"

„Jasně. Začni, Bully. Chci kontrolní propočty. Posunujeme časový plán o 12 minut. Doženeme to čtyřmi vteřinami zrychlení."

Za okamžik se Rhodanova tvář objevila na velké obrazovce pozemského bunkru. Nervózní Pounder si oddechl.

„Stardust pro Nevada Field. Kapitán Flipper je lehce zraněn. Kousl se do jazyka. Manoli právě zastavuje krvácení. Kousnutí lze ošetřit plazmatickým koncentrátem. Potřebuje dvanáct minut. Konec."

Pounder vstal. Jeho pohled na profesora Lehmanna prozrazoval vše. Vědec přitakal. Bylo to možné. S podobnými drobnými komplikacemi v Nevada Fieldu kalkulovali.

Začal pracovat počítač dráhové korekce. Za pár minut byly k dispozici opravné údaje a předány na palubu Stardustu.

Bully je prostudoval a zavedl do počítače. Rhodan mezitím odevzdával průběžné údaje o síle záření, výsledky měření teploty, tlaku v kabině a zdravotního stavu.

Manoli potřeboval jen jedenáct minut. Pak byl Flipper opět v pořádku. Jeho jazyk byl dokonale ošetřen.

Flipper se bezradně, stydlivě rozhlížel.

„Příště si do pusy strč palec," žertoval Rhodan. „Ten víc vydrží!"

Křesla se opět sklopila.

Krátce nato se ozvaly zvuky, které ještě neznali: zvuky atomověchemického pohonu lodi. Loď znovu poskočila, opět se zvedla hod-

nota přetlaku, ale tentokrát už jenom na 2,1 g, což posádce nečinilo žádných potíží.

Loď se řítila do temnot vesmíru.

Energie reaktoru by vystačila na rok letu. Jen s chemickou náplní trysek se muselo zacházet opatrně. Kdyby vyčerpali chemické nádrže, reaktor by byl odsouzen k nečinnosti.

Rhodan ležel a přemítal, zda se lidé jednou zbaví chemie a zda bude stačit pouhý atomový reaktor se silou, schopnou překračovat rychlost světla?

Reginald Bull měl patrně obdobné myšlenky, protože najednou hlesl: „Románoví hrdinové to maj jednodušší, věřte mi. Ty nemaj žádný problémy s přetlakem a nikdy se nekousnou do vlastního jazyka. Flippy – jak se vede? Vydržíš? Už jen pár minut. Na pět vteřin půjdeme na 8,4 g. Oukej?“

„Oukej,“ zafrkal obr. „Oukej… Jsme na cestě! Sakra, zase jsme na cestě! Jednou o tom všem budu vyprávět svýmu synkovi. Ten bude valit oči!“

Flipper se unaveně odmlčel. Při přetížení dvou g znamenalo i mluvení značnou námahu. Všichni to dokázali, měli speciální výcvik. Jenom Manoli raději mlčel a usmíval se.

Ano, byli zase na cestě. Start už absolvovali. To, co mělo dál přijít, bylo už jen věcí rozumu a rychlých reakcí. Strašlivou sílu přetlaku už přestáli. Zemi nechali za sebou: onen veliký, zelenomodrý míč se všemi jeho moři, kontinenty, pohořími a miliardami lidí. Mohli se tvářit spokojeně.

Jenom Rhodan shlížel skepticky na přístroje. Ještě zdaleka neměli všecko za sebou! Dosud nepřistáli a zatím neodstartovali ke zpátečnímu letu. Tenhle let neznamenal jen relativně nevinný oblet Měsíce. Jejich úkolem bylo přistát na Měsíci! A takové přistání znamenalo neobvykle složitou a těžkou práci.

✧ ➹ ✧

Tentokrát byl dokonce i Perry Rhodan mimořádně opatrný, a když se s lodí dostali na oběžnou dráhu kolem Měsíce, přikázal posádce, aby se oblékla do skafandrů.

Bez jediného slova poslechli. Zatímco se Stardust pod kontrolou pozemského počítače ve stále užších kruzích přibližovala k měsíčnímu povrchu, oblékali si supermoderní, monstrózně vyhlížející skafandry, absolutně odolné vůči tlaku, hermeticky uzavřené, s vlastním energetickým agregátem, klimatizací, přívodem kyslíku a průhlednými kulovitými helmami z plastiku.

Rhodan dokonce přikázal nasadit i ty helmy. Jenom ventily vlevo a vpravo na spoji přilby se skafandrem si nechali otevřené, aby jimi mohli dýchat vzduch v kabině. Jakmile by se změnil tlak, automat ventily okamžitě uzavíral.

Tím Rhodan učinil nejlepší opatření proti následkům případné nehody.

Stardust oblétala Měsíc od pólu k pólu. Pátý oblet měl vést k přistání.

Právě začínal.

Ponořili se do tmy za odvrácenou stranou a jenom radar byl schopen zprostředkovat zbrázděný povrch oběžnice. V ničem se nelišil od povrchu přivrácené strany, což byl už dlouhou dobu známý fakt. V tomto ohledu Měsíc neskrýval žádná tajemství.

Pak se z Měsíčního stínu opět vynořili. Jejich výška činila ještě necelých 90 kilometrů a let zpomaloval.

Spojová aparatura začala hlasitě hvízdat. Mocné směrové paprsky kosmické stanice loď opět zachytily. Velín Stardustu obdržel nové údaje vycházející z posledních propočtů.

Na radarové obrazovce měla loď podobu zeleného bodu, pomalu klouzajícího po předkreslené bílé dráze, jejíž konec se nacházel těsně před jižním pólem, za Newcombovým kráterem. Červený kroužek označoval místo přistání. Bylo to ploché, kamenité prostranství, vhodné pro usazení velkých talířů na hydraulických přistávacích nohách lodi.

Stejně jasně, jako viděli dráhu lodi, slyšeli i hlas velitele projektu.

„Pozemská kontrola, tady generál Pounder," ozvalo se z reproduktorů. „Za 72 vteřiny dosáhnete bodu sestupu. Zatím se odpojíme, abychom nerušili naváděcí signály. Máme vás na obrazovkách. Příjem je dobrý. Zapínáme hlavní řídící počítač. Na povrch Měsíce vás dostaneme v pořádku. Vysuňte přistávací plošiny. Prosím o potvrzení

výkonu. Už na ně neodpovím. Přeju hladké přistání a hodně štěstí. Konec.“

Rhodan stiskl tlačítko. Čtyři teleskopické nohy Stardustu se vysunuly.

„Pozor, kontaktní bod,“ konstatoval Bully.

Sotva to dořekl, na vteřinu přesně znovu zabzučel zaměřovač. Předal impuls řídícího počítače.

Pohony rakety zařvaly.

A Stardust se octla přímo nad místem, kde měla přistát. Rhodanovi projely hlavou všechny údaje. Zmírnění volného pádu na čtyři metry za vteřinu… To bylo teď nejdůležitější. Klesat ve vertikální poloze.

Stardust padala v ploché parabole. Nyní se už začala projevovat měsíční gravitace. Stardust klesala naplocho jako prkno. Bylo třeba zapojit korekční trysky.

„Ještě tři vteřiny – dvě – jedna – kontakt!“ stísněně odpočítával Bully.

Zážeh byl doprovázen takovým řevem a ječením, jako by přímo vedle rakety stála tisíciwattová stanice.

Zvuky pronikaly do kabiny jako záplava. Ultravysoké hvízdání a pískání ničilo mužům sluch. Reginald Bull se v jednu chvíli nechápavě rozhlížel. Pak se mu obličej stáhl do grimasy, vyjadřující paniku a děs.

Rhodan strnule sledoval dění. Po překonání vlastního šoku zareagoval neuvěřitelně rychle. Pravačkou stiskl bezpečnostní tlačítko a pojistné pásy upoutaly jeho i ostatní muže ke křeslům.

Varovné zvuky automatiky se nedaly přeslechnout. Zabudovaný počítač Stardustu hlásil rušení signálu. Blikající kontrolky oznamovaly, že naváděcí paprsek ze Země nepřichází. Počítač varoval před bezprostředním nebezpečím.

„Odchylka!“ vykřikl Bully. „Žádný zážeh. Padáme… Atmosférické poruchy nebo co to je… zabraňují příjmu signálu ze Země. Perry…!“

Rhodan sledoval obrazovku. Vypadalo to, jako by se namodralý povrch Měsíce řítil přímo na ně.

Náhle ho něco napadlo.

Reflexivně přepnul hlavní spínač a dostal se tak z vlivu dálkové kontroly Země.

Ďábelské ječení pohonných agregátů utichlo. Utichlo prudce a náhle, jako by nikdy neexistovalo.

Pak se ozval zvonek a z reproduktoru promluvil neosobní hlas: „Centrální počítač přebírá automatiku řízení přistání. Propočty běží, nouzový impuls QQRXQ je vysílán na kanálu 16 s nejvyšší intenzitou. Proces přistání zahájen. Přistání začíná.“

To bylo všecko, co technik před startem namluvil na pásek. Zapomněl se však zmínit o tom, že jde vlastně o zoufalý pokus o přistání za každou cenu. Spontánní reakce automatu znamenala jenom nouzovou reakci. Nic víc.

Povrch planety se blížil příliš rychle, rychlost pádu narostla na víc než 2 km za vteřinu a potřebná změna polohy lodi vyžadovala určitý zdlouhavý manévr.

Bylo to nouzové přistání.

Pohonné agregáty zařvaly. Raketa byla korekčními tryskami prudce stržena do vertikální polohy.

Ostrý hrot Stardustu nyní konečně mířil proti nebi.

Rhodan nevydával žádné rozkazy. Bylo by to zbytečné. Tady už nemohl nikdo nic podnikat.

Potřebné výpočty a následné zapojení přístrojů už mohl vykonávat pouze počítač. Jakýkoliv lidský mozek by v této situaci zklamal. Na obrazovce vnějšího pozorování se vynořily nepravidelné, zubaté okraje skalní stěny.

Bully cosi zařval.

Pak uslyšeli další dunění a hučení ječících strojů. Nový zpětný náraz je vtiskl do křesel. Velín zapraskal, jakési přístroje vysadily. Začaly další neúprosné vibrace…

Když pak konečně ustaly, přišlo ticho a zmučené smysly kosmonautů se chystaly odskočit z těla jako víčka starých kapesních hodinek.

V tom tichu zněla hydraulika výsuvných přistávacích nohou jako dunění hromu.

Pak ale utichl i tento zvuk.

Nad hlavou Perryho Rhodana se rozsvítila zelená kontrolka. Neblikala. Jenom klidně svítila.

Do ticha se ozval ostrý, hysterický smích.

„Kapitáne Flippere!“ Rhodanův hlas zněl tiše, ale ostře.

Flipper se přestal smát, Rhodan se uvolnil a usmál se. „Oukej, Flippe, zapomeň na to.“

Ještě jednou pohlédl na zelenou signálku. Její světlo ho úžasně uklidňovalo. Centrální robot tím dával signál beze slov. Raketa stála a nebyla patrně ani nijak porušena.

Bully se šklebil od ucha k uchu. Jeho logicky uvažující mozek se zatím ještě bránil přijmout skutečnost. Manoli mlčel jako vždy. Jeho bledou tvář opanovaly černočerné oči. Měly tázavý výraz.

Perry Rhodan nebyl obyčejný člověk. Kdokoliv jiný by se vrátil k úspěšnému nouzovému přistání alespoň nějakou poznámkou. Každý by se aspoň nějak projevil, byť třeba povzdechnutím.

Rhodan reagoval jinak.

„Flippe, ihned zjistíš, kde stojí ta neznámá rušička. Chci, abys potvrdil, že jsi výbornej matematik.“

To bylo všecko. Víc toho neřekl.

✧ ▲ ✧

Malý, rtuťovitý chlapík se zvláštně mladistvým obličejem pod mocnou holou lebkou si říkal Allan D. Mercant. Patřil k mírumilovným bytostem, které s tichým pocitem radosti odstraňují ze zahradních cestiček žížaly a jiné malé tvory, aby je někdo nezašlápl. To byla Mercantova soukromá povahová stránka.

Pracovně, lépe řečeno po služební stránce, byl Mercant šedou eminencí. Byl prakticky všemocným šéfem mezinárodní kontrarozvědky, tajné organizace, vytvořené NATO pod názvem International Intelligence Agency. Mercant se zodpovídal pouze Sboru náčelníků štábů spojeného velení. Byl v přímém styku s národními tajnými službami.

Když v doprovodu staršího muže vstoupil do velké konferenční místnosti, tlumený hovor utichl.

Generál Pounder ho představil přítomným. Jednalo se o tajnou schůzi v 16. patře departmentu pro vesmír se sídlem ve Washingtonu.

Allan D. Mercant odvedl svou práci krátce a bezbolestně. Ukázal na hromadu novin na rohu stolu. „Pánové, o té nehodě se už nemusíme bavit. Chápu, generále, že není ve vašich silách udržet všecky novináře v nevadské poušti na věčné časy. Beztak přišla hromada stížností. Plukovník Kaats se o ně postaral."

Starší muž po jeho boku zamyšleně přitakal. Kaats patřil k federálnímu vyšetřovacímu oddělení. Pracoval jako šéf zvláštního úseku.

„Podstatně více zneklidňující se zdá být řada různých novinových a televizních zpráv. Podle nich naše loď Stardust není jen pohřešována, nýbrž se zřítila. Zčásti se objevují i natolik věrohodné detaily, že se sami ptáme, jak dalece asi odpovídají pravdě. Ovšem nejdůležitější je podle nás vystopování zdroje těchto informací. No…," řekl Mercant a pohlédl na hodinky. „Stardust se pohřešuje 24 hodin. Zůstaňme u předpokladu, že se posádce nic nestalo. Zastavme se u článků některých novin, podle nichž bylo zachyceno nouzové vysílání QQRXQ, které podle kódu Space Force znamená tolik jako útok, plánované dálkové rušení signálu a navedení k nouzovému přistání. Pokud tomu tak je, požaduji bližší informace."

Allan D. Mercant se přívětivě usmál na přítomné a posadil se. Generál Pounder se unaveně zvedl. Jeho tvář byla zbrázděná vráskami a propadlá. Jeho hlas zněl poněkud zlomeně.

„Máte pravdu, pane. QQRXQ je identický s tím, co jste říkal. Je pro nás záhadou, jak novináři dokázali tento kód rozluštit. Zapojil jsem do toho naši bezpečnostní službu, ale marně. Přijetí tohoto signálu je podstatně snadněji vysvětlitelné. Na Zemi je mnoho stanic, i soukromých, které jej mohly zachytit. Víc vám neřeknu."

„Dobrá. Nechme toho. Takže co se to s tou vaší velkou lodí vlastně stalo? Považujete za možné, že by vaše dálkové naváděcí signály byly záměrně rušeny? Podle mých informací by to bylo možné pouze ze stacionární stanice na Měsíci!"

Pounder sklonil hlavu. V očích mu plál bezmocný vztek. „Ano, je to tak. Neexistuje jiná možnost, jakkoli to zní hloupě. Během uplynulých 24 hodin jsme zkontrolovali všecky naše přístroje. Jsou perfekt-

ně v pořádku. Není možné, že by nějak vypověděly službu. Došli jsme ke dvěma konečným výsledkům, pane.“

Pounder si otřel čelo obrovitým kapesníkem. Ztěžka oddechuje pak pokračoval: „Buď major Perry Rhodan vyvolal nesprávný signál, anebo byly přijímače Stardustu vyřazeny z provozu silnou rušící vysílačkou. Pokud jde o majora Rhodana, považujeme za zcela vyloučené, aby tak zkušený pilot udělal takhle hrubou chybu. Rhodan je naše eso, to by mělo být obecně známo. Navíc naše výpočty jednoznačně prokazují, že raketa přestala reagovat na naváděcí paprsek až v poslední chvíli. Dá se tedy předpokládat, že se jednalo o úspěšné nouzové přistání. Ovšem je také možné, že došlo k totální havárii. To zatím nikdo neví.“

Mercantovy jasné oči potemněly. Plukovník Kaats se ošíval. Údaje souhlasily s informacemi rozvědky.

„Dejme tomu, generále,“ namítal Mercant, „dejme tomu, že palubní přístroje byly skutečně rušeny: co z toho plyne?“

Pounder vrčel jako navztekaná doga.

„Zjistili jsme, pane, že společně se Stardustem startovala čínská raketa. Pokud se dostala nahoru a přistála ve stejných místech jako Stardust, mohlo dojít k záměrnému rušení signálu.“

„Což však předpokládá přesné informace těch lidí, nemyslíte?“ skepticky poznamenal Kaats.

„Jistěže,“ rozčílil se Pounder. „A je patrně úkolem tajné služby tohle zjistit. Já mám na starosti rakety, plukovníku! Naše plány byly už několik měsíců hotovy a motiv získat je mohlo mít mnoho lidí… A ještě jednou zdůrazňuji, že náš naváděcí signál vysílala jedna z nejsilnějších pozemských vysílaček. Proto mohl být rušen skutečně jenom z povrchu Měsíce. Kdyby rušička pracovala ze Země, nedokázala by nás odclonit.“

Pounder si sedl. Vypadal vyčerpaně.

Allan D. Mercant si ho mlčky měřil.

„Převezmeme ten případ v rámci mezinárodní rozvědky,“ rozhodl pak. „Brzy se dozvíme, zda velitel Stardustu udělal nějakou politováníhodnou chybu, nebo zda se zapojily cizí zájmové skupiny. Třeba existují ještě i další možnosti vysvětlení. Mám na mysli techniku, která třeba zklamala.“

Profesor Lehmann vyletěl z křesla: „Pane, na Stardustu se nemohlo nic stát. Jsem ochoten vám to sáhodlouze zdůvodnit! Uvidíte sám! Až se posádka vzpamatuje, Rhodan jistě najde způsob, jak nám dát o sobě vědět. Ale nyní musíme vyčkávat. Nic jiného nám nezbývá."

„Jak dlouho by trvala příprava na vyslání sesterské lodi Stardustu?" vyzvídal šéf tajné služby.

„Aspoň dva měsíce," odpověděl Pounder. „Pokud moji lidé ještě žijí, do té doby by se udusili. Zásoba kyslíku jim vystačí nejdéle na pět možná šest týdnů. To je maximum. Pane, zjistěte, co se to tam nahoře vlastně stalo. V případě nutnosti tam necháme přistát sondu, ale jestli se to podaří, je otázkou. Přinejmenším to předpokládá, aby je moji lidé našli. Jsme v zoufalé situaci."

Allan D. Mercant velmi rychle ukončil sezení. Momentálně nebylo i co říct. Stardust byla a zůstávala pohřešována. Před přítomnými muži se kupila hora otázek.

Ještě než šéf tajné služby opustil místnost, řekl s tajuplným úsměvem na rtech: „Pánové, je mi velice líto, ale zmíněná čínská raketa krátce po startu explodovala!"

Pounder vyskočil. Byl bledý, neschopen otevřít ústa a zíral na Mercanta.

Malý muž si hřbetem ruky přejel oči.

„Je mi opravdu moc líto. Musíte tedy chtě nechtě hledat jinou příčinu. S vaší lodí Stardust ze Země neodstartovala žádná jiná loď! Smím se tedy zeptat, odkud onen stacionární vysílač na Měsíci pochází? Tohle je mi poněkud nejasné. Ale přesto o mně uslyšíte."

Tiše ještě dodal: „My totiž taky nevěříme na omyl kapitána lodi. Jestliže dokážete, že přístroje lodi pracovaly bez závad, octneme se tváří v tvář velkému problému. Prosím o včasné dodání podkladů vědeckému týmu Mezinárodní rozvědky. Musíme se dostat k přesvědčivému závěru."

„Rhodan se nespletl!" tvrdil Pounder. „Neznáte naše muže, pane. Dokážeme vám, že byla zapnuta automatika řízení lodi. To jsme ještě stačili poznat podle prudké změny úhlu naklonění lodi. Můžeme vám to dokázat i matematicky. A jestli vám nestačí ani tohle…"

Allan D. Mercant šel. V hlubokém zamyšlení nastoupil na střeše budovy do vrtulníku. Pak se zahleděl do bezmračného nebe nad Washingtonem.

„Čekají nás těžké časy, Kaatsi," zamumlal. „Cítím to v kostech." Kaats přimhouřil oči. Věděl, že Mercant mívá v podobných situacích vytříbený instinkt. Vycítil nebezpečí a potíže jako lovecký pes na dálku. Špitalo se o něm; že má mimořádný mozek. Právě proto se stal šéfem oddělení IIA.

✧ ➹ ✧

Museli počkat 24 hodiny, než radioaktivita okolo lodi pod vlivem rozprášených chemikálií odezní.

Když přístroje naměřily už jen něco kolem 33 milirentgenů, Perry Rhodan opustil loď jako první. Stalo se to ve vší tichosti a bez jakéhokoliv hlasitého jásotu.

Mlčky si podali ruce a pohlédli si vzájemně do očí. Docela určitě byli prvními lidmi, kteří vstoupili na povrch Měsíce.

Přistávací noha číslo čtyři byla při tvrdém dopadu poškozena. Jinak loď Stardust nevykazovala žádné další škody. Pohonné agregáty nemohly být vinou silného záření dosud řádně překontrolovány, ale krátký zkušební provoz posléze prokázal bezvadnou funkčnost.

Zásobárna reaktoru byla nabita energií a nevykazovala žádné výpadky. Reaktor běžel absolutně precizně, stejně jako čistička vzduchu a klimatizace.

Horší to bylo s teleskopickou nohou číslo čtyři. Musela být demontována a opravena. Reginald Bull odhadoval dobu prací nejméně na šest dní.

„Zvládneme to," tvrdil. „Bude to tvrdá práce, ale dokážeme to."

Zhruba 36 hodin po nouzovém přistání vynesli ze skladu velký nafukovací stan. Za okamžik stála na kamenitém podloží podlouhlá hala. Její naleštěný povrch odrážel sluneční paprsky. Nebezpečné mohly být jenom meteority, jinak nic.

Nejjednodušší bylo stanovit souřadnice místa, kde se nacházeli. Měli k dispozici speciální mapy a z těch to dokonale vyčetli.

Podle mapy byla loď Stardust zhruba 82 kilometry za lunárním jižním pólem. Slunce viděli jenom jako srpek nad blízkým obzorem.

Krátery v okolí byly známé a zaregistrované, stejně jako malá náhorní planina mezi dvěma vyvýšenými skalními stěnami. Byla to neuvěřitelná náhoda, že raketa při svém slepém pádu dopadla na rovinu. Stejně tak se mohla rozpoltit o ostré hřebeny hor anebo se zřítit do propasti.

Zemi vidět nebylo. Nacházela se daleko pod obzorem, takže nebylo myslitelné žádné radiové spojení. Rhodan toto zjištění nijak nekomentoval. Nikdo z posádky nerezignoval. Jenom snad Flipper byl o něco tišší. Příliš často myslel na svůj domov, na manželku a na dítě, které čekala.

Perry Rhodan se ohlédl. Udělal to pomalu a opatrně, protože i přes velkou zátěž skafandru a vybavení vážil tady na Měsíci jenom málo: šestinu pozemské hmotnosti.

Stál na jednom z četných vrcholků měsíční krajiny. Na jedné straně se pod ním rozprostíral kráter, jehož dno bylo poseto mnoha menšími krátery, vyvolanými dopady meteoritů.

Asi o 400 metrů níže se do vesmírného nebe tyčil hrot lodi Stardust. Tady nahoře už skalní vrcholky zachytávaly sluneční paprsky. Bylo tam znatelně tepleji. S tím si však Rhodan nelámal hlavu. Jeho skafandr byl mikromechanickým zázrakem prvního stupně. Pracovaly na něm tisíce chytrých hlav. A byl v pořádku. Rhodan spokojeně přitakal a rozhlížel se po nekonečné, bezútěšné krajině.

Tohle prostranství nebylo tak členité a potrhané jako ostatní končiny Měsíce. Přesto však ani tady neexistoval žádný život. A nebyly tu žádné stíny: buď jen ostrá sluneční záře, nebo hluboká tma. Nic mezi tím.

Daleko odtud ležely známé obrysy jižního pólu.

Perry Rhodan měl jistý důvod, proč vylezl až nahoru.

Ovšem nikde kolem nespatřil nic, co by připomínalo vysílací stanici. Jenom Stardust a lesklý stan vedle.

Musel se pousmát.

Stardust a stan najednou patřily do krajiny. Jako by si člověk přivlastnil vše, kam vkročí!

V helmových sluchátkách to zapraskalo.

„Co je?“ ozvalo se pak. „Hej, Perry, co je? Máš nějaký potíže?“

Rhodan se spokojeně zašklebil a zamyslel se.

„Perry, tak přece odpověz! Co se děje?“ křičel Bully.

„Jen jsem se něčemu musel zasmát,“ odvětil Rhodan.

Pak zaslechl zaklení a posléze odkašlání. „Tak von si stojí na kráteru a chechtá se,“ zlobil se Bully. „Slyšels, Flippe? Stojí si nahoře na kráteru a chechtá se!“

„No, aspoň něco,“ zabručel Flipper. „Já se už hodinu snažím všema deseti podrbat na zádech, jak mě svěděj, ale marně, kamaráde. Nejhorší je to zrovna tam, co mám kyslíkovej přístroj.“

Bully se zasmál. Rhodan musel ztišit příjem. Ten smích by probudil mrtvého.

„Hej, Perry, jakej je tam nahoře vzduch?“

„Bude bouřka,“ odvětil suše Rhodan.

Bully překvapeně ztichl. Nechápal, co tím Perry myslí.

„Protože je tady na Měsíci nějak husto,“ poznamenal Rhodan.

„Jasně, veliteli.“

„Přesně tak. A teď se vynasnažíme hovořit stručně a jasně, ano? Takže, příteli, jak daleko jsem teď od vás?“

„852 metrů,“ opáčil Manoli. „Sedím právě před radarovým testerem. Ten to změří na centimetr přesně. Dobré, že?“

„Jistě!“ usmál se Rhodan. „Oukej, Bully, tady je úkol pro tebe. Vyprošuju si, aby byl perfektně splněnej. Vezmi si automatickou pušku, zapni zvětšení dalekohledu na desetinásobek, vzdálenost na 850, a pošli půlku zásobníku proti tomu velkýmu balvanu asi padesát metrů nalevo ode mně. Vypadá jako obrova hlava. Vidíš?“

„Ano,“ potvrdil Bully krátce. „Směl bych vědět, co ty fóry znamenaj?“

„Já s vážnými věcmi nežertuju. Chtěl bych jen vidět, jak zapůsobí naše minirakety. Začni a dávej pozor na zpětný ráz. Ve zdejších podmínkách by mohl nadělat paseku.“

„Nebude žádnej,“ chladně tvrdil Bully. „Každá střela má vlastní nálož na principu rakety. Nejsou žádný nábojnice. To nemůže dát žádnej zpětnej ráz. Nechal jsem se přesně informovat.“

„To je dobře,“ přitakal Rhodan. „Takže začni – a nespleť si mě s tím balvanem!“

Bully se zasmál a pozvedl těžkou zbraň. Stál před stanem. Pečlivě nastavil optická mířidla. Zvětšení deset, vzdálenost 850.

Rozsvítila se červená kontrolka zápalky střely. První projektil vklouzl do komory. Tyhle nové střely měly relativně malou ráži: 6 milimetrů. Byly dlouhé asi jako prst a jejich výbušnost měla být údajně velmi vysoká.

Bull okamžik zaváhal. Cíl byl přece jen poměrně daleko, i když v dalekohledu ho měl před očima.

„Tak do toho!“ ozvalo se mu ve sluchátkách. „Na co čekáš? Představuj si, že tenhle balvan rušil náš naváděcí signál. Tak co?“

Bully hlasitě zaklel. „Prvních deset ran vypálím jednotlivě,“ oznamoval. „Nejdřív chci vědět, jak daleko dostřelím.“

„Oukej. Začni.“

Bully vtiskl pažbu do ramene.

Zmáčkl spoušť.

Flipper ho sledoval se zadrženým dechem.

Neozval se vůbec žádný zvuk. Na Zemi by to znělo jako velmi vysoké a pronikavé hvízdání a bylo by slyšet prásknutí jako bičem. Tady však výstřel nebylo absolutně vůbec slyšet.

Bullyho to zaskočilo.

„Co je?“ zeptal se vyjeveně. „U čerta, na takový střílení aby si člověk nejdřív zvykal! Nic jsem necítil.“

„Ale já jo,“ oznámil suše Rhodan. „Úlomky kamene doletěly až ke mně. Projektil tu snad byl dřív, než jsi stiskl spoušť. Neuvěřitelně rychle. V balvanu je 30 čísel široká a stejně hluboká díra. Je to žula. Zkus to s delší dávkou. Ta zbraň střílí přesně.“

Bull zasunul nový zásobník.

Stiskl spoušť.

Nic necítil, nic neslyšel, jenom před sebou spatřil dlouhou řadu světélek.

Když v temnotě před ním zhasly, měl Bully prázdný zásobník. Ani si to pořádně neuvědomil.

Z obrovitého balvanu zůstaly jen ubohé trosky. K zemi padaly jen drobné úlomky.

Rhodan tu řadu malých explozí pozorně sledoval. Nedošlo k žádné tlakové vlně a nebylo nic slyšet.

„Stačí,“ prohlásil tiše. „Dali nám sebou roztomilou hračku, to se musí nechat. Jak dlouho jsi držel prst na spoušti, Bully?“

„Asi tak dvě vteřiny, dýl sotva," hlásil překvapený střelec. „A zásobník je prázdnej. 90 projektilů!"

„To by souhlasilo. Rychlost palby je 50 ran za vteřinu. Jdu dolů. Eriku, jak jsme na tom s jídlem?"

„Můžete všichni přijít. Snažil jsem se."

Perry Rhodan se ještě jednou rozhlédl. Pak začal dlouhými, pomalými skoky sestupovat dolů. Pro muže, který byl zvyklý na stav beztíže, neznamenala nízká gravitace na Měsíci žádné problémy.

O dvacet minut později se objevil ve stanu. Montáž dekompresního vstupu byla dokončena, klimatizace a velký agregát připojeny.

„Náplň nás stojí několik litrů tekutého kyslíku," vysvětloval Flipper. „Je vůbec dobře, že tím drahocenným plynem takhle plýtváme? Zajímalo by mě, jestli nám jednou nebude scházet ve velínu Stardustu. Máme omezený zásoby."

„Flippe, děláš si zbytečný starosti. Oprava přistávací nohy je nutná a nelze na ní pracovat ani ve skafandrech, ani v té zívající pustině na povrchu. Ten stan potřebujeme."

„Já jen myslel," zamumlal Flipp, ale nedořekl to.

„Myslels na návrat na Zem, že?" otázal se Rhodan. „Myslels na svý dítě."

Flipper mlčel. Zatnul zuby.

„Oukej, Flippe, my to chápeme. Ale neměl bys na to myslet tak často. Máme jasnej plán. Nevyrazíme dřív, dokud nebude Stardust zase v perfektním stavu. Nemůžeme riskovat, že přistávací noha nevydrží další zátěž. No tak, nemyslíš, že proti tomu je pár litrů tekutýho kyslíku maličkost?"

Rhodan se usmál. Flipper pořád ještě hleděl k nebi.

„Jasně, jasně," kýval hlavou. „Ale přece jen… Nebylo by lepší odstartovat hned? Přistaneme třeba v moři…"

Sklopil zrak. Oči se mu leskly.

Rhodan neztrácel trpělivost. Jenom tón jeho hlasu byl o něco ostřejší. „Flippe, to by se asi dalo realizovat, ale rovnalo by se to dezerci. Ještě jednou bych ti chtěl připomenout, že tady máme svoje úkoly a ty musíme nejdřív splnit. Ani nalomená přistávací noha nám v tom nezabrání. Kromě toho… mám takovej pocit, že bychom se do vol-

nýho kosmu nedostali jen tak beze všeho. Tady na Měsíci je něco, co si nejdřív musíme objasnit.“

Flipper zvedl hlavu. Oči se omlouvaly beze slov. Bully se zašklebil. Případ se zdál být vyřešen.

„Oukej, nic jsem neřek,“ ošíval se těžkopádný Flipper. „Jen mě to tak napadlo. Po jídle bychom měli vědět, kde se nachází ta rušička. Základní údaje už mám. Naklepu je do počítače.“

„To jsem zvědav,“ přitakal Rhodan. „Fajn, tak se podíváme, co nám uklohnil náš pan doktor. Ale někdo z nás se dostane na řadu až jako poslední,“ rozhlédl se. „Ty, Bully, převezmi noční hlídku. Za půl hodinky tě vystřídám. Tam nahoře na svahu je dobrý místo. Buď pozornej. Zůstaneme ve spojení.“

Reginald Bull nic nenamítal. Rhodanův zastřený hlas mu prozradil všecko. Jakkoli kapitán navenek vypadal klidně – uvnitř byl velmi vzrušený. Než Bully s nabitou zbraní v ruce vyrazil, řekl mu ještě: „Jeden dotaz. Máš na mysli tu čínskou raketu, která údajně odstartovala ve stejnou dobu jako my?“

„Trefils to,“ přitakal Rhodan a zvedl obočí. „Možná tu je někdo, kdo by se rád osobně přesvědčil, jestli jsme se opravdu zřítili. Podle mě musí ta vysílačka stát někde poblíž pólu. Takže se měj na pozoru!“

Rhodan domluvil a otočil se k lodi.

Nahoře ve velínu čekal Manoli a chvěl se zimnicí. Najednou mu nebylo nějak dobře. Patřil k mužům, kteří na svá bedra ochotně brali nekonečnou vědeckou práci, ale docela jinak to s ním vypadalo, když došlo k neočekávaným zvratům. Trápily ho černé myšlenky, když naslouchal kabině výtahu, přivážející nahoru Rhodana a Flippera.

Na zapnutých obrazovkách se zmenšovala Bullyho postava. Nakonec se úplně ztratila ve tmě za hřebenem.

Pak vešli Rhodan s Flipperem.

„Helou!“ ozval se Manoli slabým hlasem.

Rhodan si svlékl skafandr. Flipperova tvář byla zmáčená potem. Spokojeně si drbal záda o výstupek ve stěně.

„Óóó…,“ slastně vzdychal, „to je největší blaho na světě.“

„Na světě nás pokládají za ztracené,“ tiše namítal Manoli a Flipper ztichl.

„Ano,“ přitakal Rhodan. „To asi ano. Ale dlouho už to trvat nebude, máte moje slovo. Hned po jídle začneme s demontáží přistávací nohy.“

Manoli myslel na svoji ženu, Flipper na dítě. Nikdo nemluvil, ale všichni to věděli. Byla to situace, která vyžadovala silnou ruku i vůli.

Rhodan měl obojí.

✧ ➹ ✧

Octli se sami v cizím prostředí bez vzduchu, bez vody a bez života.

Pevný povrch transportéru by bezesporu vydržel ostřelování středně silnými zbraněmi, přesto však nezaručoval takovou bezpečnost, jakou by si přáli.

Přímo za ocelovými pláty začínala nicota, absolutní vakuum prostoru se všemi svými zákeřnostmi a nebezpečími. Nervy mužů trpěly tou pustinou, která byla horší než všecky pouště světa.

Psychický tlak byl příliš silný.

Člověk ho buď překonal stoickým pocitem lhostejnosti, nebo zahynul. Proti tomuto vlivu okolí žádný jiný lék neexistoval.

Flipper dostal jednoznačný, písemně vyhotovený rozkaz od Perryho Rhodana, že pokud se Rhodan během následujících 18 dní nevrátí na palubu Stardustu, má Flipper právo odstartovat a vrátit se s lodí na Zemi.

Kapitán Flipper tento rozkaz mlčky přijal. Byl bez dalších instrukcí ihned schopen řídit loď.

Na opravu poničené přistávací nohy potřebovali pouze pět dní. Další 24 hodiny jim trvala montáž a vybavení měsíčního vozidla.

Po vydatné přestávce na spánek pod vlivem psychofarmak Rhodan a Reginald Bull vyrazili.

Vozidlo bylo pancéřované, neozbrojené, s prostornou kabinou pro čtyři muže. Malý prostor za kabinou byl určen pro náklad, nářadí a náhradní díly.

Rozjeli se, ale Rhodan nemínil plnit vědecké úkoly.

Šlo mu především o odeslání informace na Zemi. Vysílačka pancéřového vozu byla tak silná, že se bez problémů mohla spojit se satelitem.

Tady šlo především o holé životy.

Nyní byli na cestě už 24 hodiny. Jen pět hodin z toho věnovali spánku.

Srpek slunce se mezitím slušně zakulatil. K pólu to už nebylo daleko. Pak se měli dostat do prostoru, odkud bylo možné spojit se se Zemí.

Měli na sobě skafandry, ale helmy ne. Kabina byla stejně bezpečná jako velín Stardustu. Mohla být zničena pouze hrubým násilím.

Reginald Bull mhouřil oči a hleděl před sebe. Vysoké vrcholky hor se mu nějak nelíbily. Opět studoval speciální mapu.

„To je Leibnitzovo pohoří," řekl tiše. „O tom není sporu. Zastav prosím, ano?"

Rhodan posunul páku příkonu na nulu. Bzučení obou elektromotorů utichlo. Výkon generátoru klesl na minimum.

Pak si Rhodan otřel pot z čela a mlčky si začal čistit skla slunečních brýlí. Ultrafialové záření začínalo být nepříjemné.

I on pohlédl k horám. Jazykem si přejel přes suché rty.

„Ještě asi osm kilometrů. Tady se vzdálenost špatně odhaduje. Před námi leží Hausemannův kráter, ze Země není vidět. Po dalších patnácti kilometrech bychom měli mít pól za sebou, ale ne na tomhle kurzu. Měli bychom jet víc doleva, k východu, nebo se dostaneme k výběžku Leibnitzových hor a to by nemuselo být příjemné."

Bully poklepal špinavým ukazováčkem na mapu. Pod několikadenním strništěm vypadala jeho tvář unaveně a opuchle. Jízda se proměnila v trápení, protože Rhodan uháněl jako ďas. Kdyby bylo možné jet přímo, už by museli dávno být na pólu. Takhle ale museli objíždět bezpočet překážek. Trasa, zakreslená na mapě, vypadala jako paragraf.

Rhodan si odkašlal. Beze slova podal Bullymu láhev s vodou.

„Oukej, zabočíme. Leibnitz je nepříjemnej. Nerad bych spadl do nějaký prolákliny. Masiv je dál na západě. Měli bychom to projet."

Bully se hlubokými doušky napil. V kabině zavládlo stísněné ticho.

Pak Bully řekl: „Něco se stane. Svědí mě zátylek. Něco se asi stane. No, podívej se sem!"

Znovu poklepal prstem na mapu. Nový kurz vedl kolem místa, které matematik Flipper označil červeným kruhem.

„Jo, já vím!“ řekl Rhodan a zašklebil se.

Bully na něj strnule zíral. Rty měl suché a rozpraskané, na několika místech do krve.

„Měli bychom to snad nejdřív objet a vyslat zprávu na Zem, ne? Pak se uvidí. Co myslíš?“

Rhodan chvíli hleděl někam do dálky. Pak pohlédl Reginaldu Bullovi do tváře. „Problémy jsou od toho, aby se řešily. Bude nám zatraceně málo platný, když se začneme hloupě vymlouvat. Musíme se do toho pustit, ať chceme nebo ne. Já jsem pro rychlou a rozhodnou operaci. Takže pojedeme nejkratší cestou. Patrně bude záležet na tom, která z obou stran bude rychlejší. I druhá strana přece musí trpět zdejšími podmínkami! A možná víc než my.“

„No jo, takže jsme hrdinové,“ zavrčel Bully. „Oukej, vezmu si na starost infrazaměřovač. Při sebemenším impulsu budeš muset jet jako širón!“

Ruka mu bezděčně sklouzla k boku. Oba měli těžké automaty.

Rhodan zapnul pohon. Motory zařvaly.

Když objeli kráter, dostali se na protáhlou, rovnou trasu. Rychle se otáčející pásy transportéru vířily prach, který pak zůstával nad povrchem a jenom velice pomaličku sedal zpátky. Nic nemohlo lépe znázornit chybějící vítr.

Po dalších šesti hodinách bylo slunce vidět celé. Když minuli kritický bod bez mimořádných událostí, zanedlouho spatřili i Zemi. Byla téměř v úplňku, bezvadně rozpoznatelná. Spojení s ní muselo být nyní možné.

Rhodan krátce pohlédl doprava. Poslední hodinu oba mlčeli.

Bully se zakřenil a hvízdl. Rhodan se rozjel nahoru po strmém svahu. Zvuky motorů zesílily.

Vyjeli nahoru na plošinu. Vpravo od nich se zvedala příkrá skalní stěna.

Ale daleko před nimi ležela zeměkoule. Dokázali to. Nemluvili. Vyčerpání měli vepsáno ve tvářích. Všechny následující úkony proběhly automaticky, snad i trochu uspěchaně. Oba získali neodbytný pocit, jako by měli nejvyšší čas.

Rhodan vysunul anténu a Bully přepnul reaktor na vysílačku. Rhodan anténu zaměřil. Země byla přesně uprostřed kříže hledáčku.

Bully ohlásil zapojení vysílačky.

Rhodan se zvolna otočil a vzal do ruky mikrofon. Pak znovu zkontroloval nastavenou frekvenci.

„Hotovo?“ otázal se Bull.

Rhodan přikývl.

A otočil spínačem.

V reproduktorech byl slyšet obvyklý mezihvězdný šum. S pekelným rachotem a skřípáním rušičky se to vůbec nedalo porovnat.

Rhodan se unaveně usmál. Pak přepnul na vysílání a pomalu řekl do mikrofonu: „Major Perry Rhodan, velitel expedice Stardust. Prosím, ohlaste se – tady major Perry Rhodan, velitel expe…“

Přišlo to jako blesk z čistého nebe.

Najednou se všude kolem objevila silná nazelenalá záře.

Přímo nad nimi, jenom několik metrů vysoko, žhnula anténa vysílačky v zelené záři takové intenzity, že Rhodan zaúpěl a schoval oči do dlaní.

Stalo se to neuvěřitelně rychle a kromě toho také nehlučně. Nad plochým měsíčním vozidlem se dmula polokoule žhavých plamenů. Slunce se proměnilo ve slabě zářící kouli a okolí se rozplynulo.

Než Bull stačil vykřiknout, ve vysílačce to začalo praskat. Z plastikového ostění vyšlehl blesk a z krabice se vyvalil páchnoucí dým. Malé plamínky objaly spálené izolace.

Rhodan do toho kopl právě včas, aby přerušil spojení vysílačky s reaktorem. Bully si pak ani neuvědomil, že mu Rhodan zaklapl na hlavě helmu. Když se nadechl svěžího vzduchu, začalo mu to i líp myslet a přestal ječet.

Perry Rhodan seděl bez hnutí v křesle. Události ho míjely zdánlivě bez toho, aby na něm zanechávaly nějaké stopy. Tajuplná záře zmizela stejně rychle jako se objevila.

Jenom roztavená anténa a spečená vysílačka svědčily o nepochopitelné události, kterou právě prožili.

Bully vyskočil a vykukoval oknem ven. V ruce svíral automat. Ale nikde nikoho neviděl.

Syčení pěnového hasicího přístroje ho přivedlo zpět do reality. Rhodan stříkal na zničenou vysílačku s tak lhostejným výrazem ve tváři, až musel kapitán Bull zaklít.

Požár byl uhašen. Klimatizace nasála všechny zápachy. Do kabiny začal proudit kyslík. Celá záležitost je stála několik litrů cenné dýchací tekutiny.

Rhodan si odepnul helmu. Zamyšleně hleděl nahoru. Pak konečně promluvil: „A je to! Hotovo! Čekali na to!“

„Dobrej Bože – kdo jen to moh bejt?“ zašeptal Bully a unaveně klesl do křesla. „A co to vlastně bylo?“

„Mimořádně vtipnej způsob, jak rušit vysílačku. Ale neptej se mě, jak to provedli! Jsem bezradnej jako kojenec. A hlavně mě vůbec nic nenapadá! Jenom vím, že jakmile jsem pípnul, objevilo se tady to zelený záření. To znamená, že pracovali s plně automatizovaným zaměřovačem. Číhali na nás a přístroj ihned zareagoval. To je všecko.

Bully sáhl do kapsy pro tabletku koncentrátu. Oči se mu zúžily. Probouzel se v něm schopný inženýr.

„Jinak jsi ale v pořádku, že?“ poznamenal. „A já tě vždycky měl za vzornýho, věcně uvažujícího posluchače Akademie.“

„A teď už mě za něj nepovažuješ?“ zeptal se Rhodan s hořkým podtónem v hlase.

„Momentálně ne. Právě jsi promluvil jako ten slavnej superman v pěticentovejch sešitkách. Co to má jako bejt, ten plně automatizovanej zaměřovač? Víš, cos vlastně řekl? Člověče, my jsme přece pracovali s přesně směrovaným paprskem! Jak ho mohli tak rychle zaměřit? Anténa mířila do volnýho prostoru. To ale jen tak na okraj. Máš snad nějaký vysvětlení pro tu zelenou záři? Umíš si představit, s jakou energií pracujou?“

„Neptej se mě, nebo dostaneš šílenou odpověď.“

„Octli jsme se pod zvoncovým odstíněním,“ tvrdošíjně pokračoval Bully. „To jsem jasně viděl. Z něj pak sjel dolů zelenej prst – a dotkl se naší antény. Perry, říkám ti, že něco takovýho není možný! Já chápu hodně, fakt opravdu hodně. Možná bych přijal i domněnku, že to byl dálkově řízenej blesk. Ale tady jsem se svojí chytrostí v koncích.“

Rhodan se nehýbal. Dál seděl v křesle a jenom oči mu žhnuly.

„Takže se nám to asi zdálo, že? Někdo slyšel moje vysílání a hned se dal do práce. Mě teď vůbec nezajímá, jak to udělal, protože to nedokážu svejma technickejma znalostma obsáhnout. Důležitější je, že se tady někdo snaží udělat z nás zajatce Měsíce. Vsadím hlavu, že se se Stardustem nedostaneme ani kilometr nad povrch. Neptej se mě, prostě to cítím. Ne – já to vím! Takže co uděláme?“

Reginald Bull zrudl. Nato pobledl. „Ty seš ten nejstudenější čumák, jakej znám!“ řekl tiše. „Víc mi toho nepovíš?“

„Ne! Jenom je mi jasný, co je momentálně nejdůležitější. Neřešitelný otázky odsuneme prozatím na vedlejší kolej. A neměli bychom o nich mluvit.“

Bully si odkašlala do tváře se mu vrátila barva.

„Oukej, tak leda strčíme hlavy do písku,“ usmál se neradostně a pohlédl ven z okna. Viděl jen bezútěšnou pustinu. „Ne, já to nedokážu… Sakra, jak jen je možný, že někdo v prakticky prázdným prostoru vybuduje silový pole? A kdo nás to leda chce eliminovat? A proč?“

„Třeba ta čínská raketa přistála pár minut před náma. Třeba mají na palubě nějaký nový vynálezy, jako ten zelenej energetickej zvon.“

Rhodan si svého druha přísně změřil pohledem. Bully se zašklebil a bezradně svěsil ruce mezi nohy.

„Nechme těch řečí, je to k ničemu. Vlastně je to jedno… Spolknu rezavej hřebík, jestli ti Číňani na něco takovýho přišli.. Oukej, Perry, tak co máš na srdci?“

Rhodan se usmál nečekaně vřele. Bullymu došlo, že si má dát mimořádný pozor.

„Pojedeme tam, rozhlídneme se a hneme prstem o setinu vteřiny dřív, než protivník. Jinou možnost prostě nevidím. Jestli se zachováme pasivně, za pár týdnů se tady všichni udusíme. Pokud odstartujeme, docela určitě nás sestřelí.“

„A co vyjednávat?“ nesměle namítl Bully.

„Jo – rád bych! Ale je otázkou, jestli je to s nima možný. Podle toho, co dělaj, to tak nevypadá. Proč nás nenechali odvysílat zprávu na Zem? Kde leží ten zakopanej pes? To vypadá na čin nějakýho ší-

lence! Jedná nelogicky, nepodloženě! Kdyby se nás pokusili zabít, chápal bych to spíš, než tohle všecko ostatní.“

Bully zase hvízdl. „Když to vezmeš do důsledku, tak nás zabijou, dokonce hezky pomaličku. Až nám dojdou zásoby kyslíku…“

Zmlkl a zamyslel se. Pak krátce dodal: „Oukej, veliteli. Zaznamenám do mapy trasu a pustíme se do toho. Rozsekneme ten problém. Za osm hodin budeme na místě.“

„Ale vyspíme se na to!“ poznamenal Rhodan. „A pak se oholíme. Nechci vypadat jako divoch.“

„Holit se?“ povzdechl si Bully. „Říkals, že se oholíme?“

„Asiatům vousy moc nerostou. Třeba by sme se jim nelíbili,“ pousmál se Rhodan.

Reginald Bull se zachvěl. Co měl velitel za lubem?

✧ ➹ ✧

Asi třicet kilometrů za pólem se ozval infrazaměřovač. Poblíž musel být nějaký objekt, který silně vyzařoval teplo. Musel se nacházet v prostoru, který kapitán Flipper označil jako pravděpodobné stanoviště rušičky.

Vylezli z vozu a po svých kráčeli podél rozvrásněné stěny kráteru, vysoké snad 600 metrů. Tento mocný kráter stál už na odvrácené straně Měsíce.

Asi po půlhodině lezení se nacházeli stále ještě na úpatí kráteru, ale měli už lepší výhled.

Přenosný zaměřovač zcela zřetelně ukazoval přítomnost objektu. Předpokládali, že našli druhou raketu.

A pak se Reginald Bull zhroutil.

Klečel na zemi, opíral se o ruce a nesmyslně blekotal.

Perry Rhodan mlčel. Instinktivně se bránil, protože i on se vší silou vůle snažil ovládnout.

„Ne, ne… Ne, to ne!“ ozýval se ve sluchátkách Bullyho zoufalý hlas. Pořád dokola stejná slova.

Rhodan prudce vstal. Ruce sevřené do pěstí se uvolnily. Popadl kamaráda a drsně jím smýkl. Pak mu pomohl na nohy a Bully se probral z omámení. Rozechvěle zíral na Rhodana, jako by ho spatřil

teprve teď. Tvář měl pod bublinou helmy zpocenou. Rhodan mu zapnul ventilaci.

„Klid, jenom neztrácej nervy. Uklidni se, proboha! Nemluv! Až nám pošlou do antének tu jejich zelenou záři, bude pozdě! Tak se uklidni!“

I Perry Rhodan byl vzrušen. Srdce mu divoce bušilo. Musel chvíli počkat a sám se uklidnit… Konečně pustil Bullyho předloktí, které dosud svíral.

Reginald Bull se pomaličku dostával ze svého největšího životního šoku.

Rhodan opatrně pohlédl přes nejbližší balvan. Oči se mu vpily do titánského obrazu. Poslední pochybnosti zmizely. Ne, tohle už nebyl žádný sen. Před ním se rozprostírala nekonečně reálná skutečnost!

Mlčel, dokud se Bully neohlásil sám od sebe. Rhodan ale už nemínil zakazovat rádiové spojení v helmách. Tušil, že by to bylo zbytečné.

„Tys to věděl, že? Tys to věděl už před pár hodinama,“ šeptal Bully. „Proto jsem se musel holit. Jaks to věděl? Perry…“

„Nerozčiluj se, hochu, nebude to nic platný. Tuhle kosmickou loď nepostavili v Číně. Ta vůbec nepochází ze Země. Tušil jsem to, když přišla ta zelená záře. Žádnej člověk ti nevytvoří takový silový pole, nikdo od nás by nedokázal podobným způsobem zastavit vysílání. Ovládej se, hochu. Musíme se vyrovnat s fakty. Nedá se nic dělat!“

Bully vykročil. Skelný zrak ustoupil střízlivému pohledu na loď mimozemšťanů.

„Ztroskotali tady,“ řekl po chvíli. „Oholili půlku kráteru a to takovou silou, že si ji radši nepředstavuju. Kdo to je? Jak vypadají? Odkud přicházejí? A…“ Bully zatnul zuby. „A co tady chtějí?“

„To snad zjistíme,“ konstatoval Rhodan. „Už pár věcí chápu. Samozřejmě, že museli přerušit naše vysílání. Zřejmě nemají zájem, aby se o nich na Zemi někdo dozvěděl. Pravděpodobně si myslej, že jsme na Měsíci přistáli proto, že jsme si jich všimli. Začíná to znít logicky, že?“

Rhodan sledoval cizí loď očima vědce.

Na hladkém povrchu kulovitého obra nebylo nic vidět. Žádný výstupek, žádný otvor. Jenom v polovině, takříkajíc na úrovni rovníku, byla loď obklopena jakýmsi vystouplým prstencem.

Loď stála bez hnutí před prolomenou stěnou kráteru. Zdálo se, že na ní není jediný šrám a přesto bylo zřejmé, že musela stěnu kráteru prolomit ona.

Celá konstrukce spočívala na krátkých, sloupům podobných přistávacích nohách. Byly umístěny kruhovitě a očividně byly vysouvací. V zářivém světle slunce měl povrch lodi načervenalý nádech.

I Reginald Bull byl už klidný. Dokazoval to jeho drsný, sebevědomý hlas.

„Absolutní koule. Ideální stavební prvek velké kosmické lodi za předpokladu, že máte vhodné pohonné systémy. Panebože, ta věc má v průměru aspoň pět set metrů! Nejmíň pět set! Je pomalu vyšší, než ten kráter. Z toho by jednomu přeskočilo… Jak takovou hmotu dostanou vůbec do vzduchu? Nebo, líp řečeno, do kosmu? Mám jen slaboulinkou představu o strojích uvnitř. Radši na to ani nemyslet, nebo se pode mnou snad propadne zem."

Tiše, stísněně pak dodal: „A my jsme byli tak pyšní! Doletěli jsme na Měsíc na prskavce. Přeskočili jsme směšnou vzdálenost. Ale před náma leží celá Mléčná dráha. Tušíš vůbec, jak směšní jsme ve svý hrdosti proti támhletěm? Vypadáme jako…"

„Jestli teď řekneš, že jako opice, tak vybuchnu!" varoval ho Rhodan.

„Už jsem to měl na jazyku," slabě se zašklebil Bully. „Ty seš ale pyšnej člověk, co?"

„Jsem hrdej na to, že jsem člověk. Jsem hrdej na naši civilizaci a na naši budoucnost. Právě jsme pokořili malej Měsíc a jednou dobudeme hvězdy. Támhleta neuvěřitelná loď ještě nedokazuje, že je její posádka inteligentnější než my. Může to bejt jenom dědictví mnoha generací – něco, co jim jednoduše spadlo do klína. Fakt, že něco nevíme, ještě pořád neznamená, že jsme hloupí. My lidé jsme zdravé, silné bytosti. Naše mozky jsou jako houby. Nasávají vědomosti po staletí a kolik se jich tam ještě vejde! A ty si připadáš jako opičák…"

Rhodan se vážně rozčílil. Zdálo se, že téměř zapomněl, co má před očima.

Bully se zasmál a sáhl po zbrani.

„Nech to bejt," varoval ho Rhodan. „Tím nic nevyřešíme. Musíme se nejdřív ze všeho smířit s faktem, že nejsme jediný inteligentní bytosti ve vesmíru. Mě to ani nijak nepřekvapuje, lidi našeho druhu s tím tak nějak už předem počítaj. Každej, kdo jednou opustil Zemi, musí takhle uvažovat. Takže toho nech."

„No ale co teda uděláme? Už začínám bejt pořádně zvědavej!" poznamenal Bully.

„Já taky," podmračeně přitakal Rhodan. „Je to neuvěřitelný. A na víc to vypadá, že těm cizincům fakt nejde o naše životy. Jo – a ještě něco!"

Znovu pohlédl k provalené stěně kráteru.

„Rozumnej kapitán lodi by takovýmhle způsobem asi těžko přistával, že? Já teda určitě ne. Takže to patrně neudělali schválně. Asi se tam něco stalo. Udělali chybu nebo tak… Což je najednou svým způsobem zlidšťuje, že?" usmál se Rhodan. „Něco tady nesouhlasí. Takže se na to půjdeme podívat." Domluvil a vstal.

„Zbláznil ses! Okamžitě se skrč!" vyjel na něj Bully.

„To nemá smysl. Uvědom si naši situaci. Odtud se nedostaneme. Než generál Pounder pošle další raketu, budeme už všichni dávno po smrti a příští posádce se povede stejně. Tady už není o čem přemejšlet. Možná, že to pochopíš i v hloubi tý svý tvrdý palice."

Rhodan cítil velkou zvědavost. To byla ona nesmrtelná motivace každého člověka, která zněla: co je za touhle zdí?

Rhodan najednou zpozorněl.

Někdo se zasmál.

Byl to krátký, sotva slyšitelný smích, ale ozval se.

Bully okamžitě tasil zbraň. „Slyšels to? Je to na naší frekvenci. Zatraceně…"

„A co sis myslel?" odpověděl Rhodan s ledovým klidem. „Proč myslíš, že jsem tady vedl ten teatrální monolog? Samozřejmě, že nás odposlouchávají! Že naše ubohý helmy nezničili, svědčí o jejich inteligenci. Dobře vědí, že tyhle minivysílačky nedosáhnou až na Zem. To je slušná logická úvaha. Jdeme."

Bully zůstal stát jako přikovaný. Pohrával si se zbraní. „Pro mě za mě si teda jdi. Já ale nemám chuť dostat se do spárů inteligentních chobotnic nebo takovejm nějakejm příšerkám. Nikam nejdu!“

Rhodan se zamračil. Rysy obličeje mu ztvrdly. „Čteš moc románů, kamaráde. Chobotnice si nestaví lodě. Ani ty inteligentní ne. Nezaměňuj svoji fantazii s fundovanejma vědomostma. Tohle je reálná záležitost. Na Zemi žije spousta rozumnejch lidí, který věří v mimozemský civilizace a přesto si je nepředstavujou jako příšery. Nemluv hlouposti a pojď! Musím ti ještě jednou vysvětlovat, že jinou možnost nemáme?“

„Možná máme,“ zamumlal Bully. „Mně se prostě vůbec nezamlouvá lézt na tu loď jako bekající ovce. Varuje mě můj instinkt, chápej!“

„Jistě. Chápu rozumný argumenty, hlavně instinkt strachu, kterým nás Stvořitel vybavil pro neznámý situace. Je to tak dobře, ale my musíme být schopný nepodlehnout citům. Můžeš jít se mnou. Tohle není rozkaz.“

Rhodan se otočil a dlouhými kroky vyšel z úkrytu. Věděl, že jiná cesta neexistuje. Tudíž z toho vyvodil důsledky.

Automat měl přehozen přes rameno. Nechtěl při prvním setkání člověka s mimozemšťany vystupovat se zbraní v ruce. To by byl špatný začátek.

Uvnitř cítil jakousi nicotnost. A ta narůstala. Čím více se blížil k obrovské lodi, tím menší se cítil. Neznámí patrně převzali iniciativu, to bezesporu!

V odhadu vzdálenosti se značně zmýlil. Obrovská loď stála ještě dál, než si myslel.

Ale pak konečně dorazil k přistávacím nohám. Dole byly opatřeny talíři. Usmál se té podobnosti se Stardustem. Cizinci museli mít obdobné myšlenkové pochody jako lidé.

Vtom zaslechl Bullyho oddechování.

A pak stál jeho druh vedle něj.

Reginald Bull mlčel. Rhodan mu pokývl hlavou na pozdrav a Bully odpověděl stejně. Bylo na něm znát, že se přece jen musí ovládat.

Zaklonili hlavy a prohlíželi si obrovskou loď.

Pod prstencem objevili zívající otvory.

„Kdyby teď odstartovali, rozprsknem se na atomy," poznamenal Bull. „Tohle budou asi trysky. Podívej se pod nohy. Země je jako ze skla. To se stalo při přistání. Půda se tady vařila. Hmotnost lodi odhaduju asi na dva miliony tun."

Reginald Bull neměl tak velkou sebedůvěru jako jeho přítel. Při bližším pohledu na cizí loď začínal znovu pociťovat komplexy.

Rhodan se dokázal ovládnout. Tušil, že uvnitř lodi probíhá diskuse. I mimozemšťané nyní patrně stáli před složitými otázkami. Určitě jim bylo jasné, že by je oba snadno vyřídili, stačilo by k tomu zmáčknout jen nějaké to jejich malé tlačítko.

Ale neudělali to! Rhodan to přijímal s uspokojením. Znamenalo to totiž, že mimozemšťané znají určitý pojem tolerance. Nyní se rozhodovali mezi mlčením a projevem života. Proto se major Rhodan vyzbrojil trpělivostí.

Bully reagoval jinak. Po chvíli řekl nahlas a ironicky: „Pod vaší lodí stojí dvě příšerky s hladem v břiše a žízní v hrdle. Dobrý den. Jmenuji se Reginald Bull. Vy jste byli tak laskaví, že jste nás donutili nouzově přistát. Tak jsme přišli s účtem."

Bully se odmlčel. Za jiných okolností by Rhodana rozesmál. Teď ale mlčeli oba. Rhodan na okamžik pocítil chuť pozvednout zbraň. Bully nedával pušku z rukou. Rhodan se ovládl a Bull pokrčil rameny.

Zářivý paprsek světla se objevil stejně náhle jako zelená záře před několika hodinami. Rhodanem to trhlo a proti své vůli strhl z ramene pušku. Zaklel a hodil si ji zpět na rameno.

„Pryč s tím krámem," sykl. „Jak často to mám říkat!"

V kouli se vytvořil veliký otvor. Právě z něj vycházelo světlo. Proběhlo to zcela nehlučně, jako každý takový proces na Měsíci. Nikdy předtím Rhodan nepostrádal zvukonosný vzduch jako tady.

Z otvoru se cosi vysunulo a rozvinulo se to.

Jako by loď vyplázla jazyk – až na povrch Měsíce se vysunul dlouhý pás.

Rhodan k němu přikročil. „Tohle je pozvánka," pronesl stísněně. „Žádný schody, hm! A vstup je asi tak třicet metrů nad námi."

„Asi nějakej test inteligence, ne?" nervózně poznamenal Bully. Neustále vzhlížel vzhůru, ale žádné cizí bytosti se tam neobjevovaly.

Rhodan položil na šikmou plochu nohu. Pás vedl vzhůru pod úhlem zhruba 45 stupňů. Chtěl se vyhnout pocitu pádu, ale pak si všiml, že nikam nepadá. Nohama se pásu ani nedotkl a přesto zvolna klouzal vzhůru, jako by se postavil na eskalátor.

Bully zaklel. Následoval totiž Rhodana po čtyřech a nedokázal od pásu odtrhnout ruce.

Jemně je to vysadilo ve velké místnosti, zaplavené světlem. Když se vstup za nimi uzavřel, zase nic neslyšeli.

Octli se na cizí lodi.

„Todle nám nikdo neuvěří," šeptal Bully. „Nikdo! Co chceš dělat?"

„Dohodnout se, použít mozek, co jinýho? Zkus to všecko tady kolem brát jako samozřejmost a uleví se ti."

Pak zaslechli syčení vnikajícího vzduchu. Otázkou zůstávalo, zda je tato plynová směs dýchatelná pro člověka. V žádném případě si nesměli sundat helmy. Proto mlčeli a čekali, než se otevřel vnitřní vstup.

Spatřili vysokou, klenutou chodbu. Končila u fluoreskující šachty.

Šli tedy dál. Nebylo o čem přemýšlet. Loď vypadala jako po vymření. Bullymu zase začínalo být všelijak. Bál se, aby znovu nezačal křičet.

A pak se najednou ozvala slova, vyslovovaná s pečlivostí učitele angličtiny: „Můžete otevřít své skafandry. Vzduch je pro vás dýchatelný."

Rhodan překvapeně hvízdl a okamžitě uvolnil uzávěr helmy…

✧ ⮝ ✧

Říkal si Crest. Jeho civilizace nerozlišovala mezi křestním jménem a příjmením. Byl velmi vysoký a štíhlý, nejméně o hlavu vyšší než Rhodan. Měl dvě ruce a dvě nohy a tvář velmi starého muže, jehož pleť zůstala neuvěřitelně jemná a mladistvá. Pod vysokým čelem seděly dvě pronikavé oči. Podle barvy obličeje by mohl patřit k Indiánům, ale oči měl červené jako albín a vlasy bělostné. Vyzařoval cosi cizího, neskutečného, přestože se vzezřením značně podobal lidem. Skutečné rozdíly nebyly zřejmě patrné pouhým okem. Ale dýchal kyslík jako lidé.

V místnosti bylo nesnesitelné vedro. Světlo zářilo až oslnivě. Cizinci patrně přiletěli z nějaké horké, slunečné planety.

Tohle všechno Rhodana napadlo.

A ještě něco: Crest vypadal unaveně a vyhladověle. Jeho pohyby působily poněkud bezradně. Připomínal na smrt nemocného muže. Rhodan si vzpomněl na prolomenou stěnu kráteru. Souviselo to snad nějak se slabostí tohoto mimozemšťana?

V místnosti byly ještě další dvě bytosti. Zřejmě mužského pohlaví. Rhodan mhouřil oči. I tihle dva byli neuvěřitelně letargičtí, bez zájmu, ospalí a duchem nepřítomní, že by si toho všiml i špatný pozorovatel.

Proti nim vypadal Crest ještě poměrně svěže.

Druhé dvě bytosti ležely na širokých, plochých lůžkách a tupě zíraly na oválné obrazovky přístrojů, jimž Rhodan nerozuměl. Vytvářely se na nich cizokrajné geometrické obrazce, doprovázené syčením a bzučením.

Rhodan začínal mít neblahé tušení. Na téhle na první pohled dokonalé lodi něco nesouhlasilo…

Crest oslovil jednoho ze svých druhů. Oslovený se na něj přívětivě a zdvořile usmál, cosi mu odpověděl a pak se zase věnoval svým obrazovkám.

Bully zíral s otevřenými ústy.

A pak vstoupila ONA.

Rhodanem to trhlo. Vyzařovala chlad a odmítavou nadnesenost. Jeho i Bullyho počastovala jen kosým pohledem.

Byla vysoká jako Rhodan a měla červené oči jako Crest a ti dva. Na Zemi by byla považována za mimořádnou krasavici… Ale Rhodan na to rychle zapomněl. Do podvědomí se mu vkradla opatrnost Ta žena byla nebezpečná. Nebezpečná proto, že očividně odmítala rozumně uvažovat. Pro ni nebyli lidé ničím jiným, než červy u jejích nohou.

To byl první dojem.

Rhodan zrudl a sevřel ruce v pěsti.

Měla na sobě přiléhavou kombinézu, s nějakými fluoreskujícími červenými znaky na prsou. Rhodan ihned pochopil, že to jsou hodnostní označení.

Crest ji představil jako Thoru. Ten slaboučký, zmožený mimozemšťan se choval jako pravý šlechtic.

Rhodan hleděl na ostrý protiklad: na jedné straně neuvěřitelná letargie či odmítavost, na druhé zdvořilost a přívětivost. Tohle byly velmi zvláštní chvíle. Bully si připadal jako při tanci na sudu se střelným prachem.

Pak ho napadlo, že jim nesebrali zbraně. To tedy bylo divné!

Rhodan zatím nic neřekl. Stál uprostřed místnosti a nehýbal se.

Crest se bezmocně usmál a klesl zpět na lůžko. Dýchal ztěžka. Pak si Rhodan všiml starostlivého výrazu v ženině tváři. Zvolala cosi na jednoho z těch dvou, ten se mírně nadzvedl, usmál se a pak zase padl na lůžko.

Rhodan pochopil, že je nejvyšší čas jednat. Bully už to napětí nemohl dlouho vydržet. Prozrazovala to jeho pobledlá tvář a škleb loutky.

Crestovy zastřené oči se rozjasnily. Zdálo se, že cítí, co si Rhodan myslí. Vypadalo to, jakoby Crest čekal na vysvobozující slova.

Jaké měl na téhle lodi postavení? Jaký byl jeho vztah k té ženě?

Rhodan, vykročil.

Okamžitě se otočila. Sáhla k opasku. Najednou se už nedívala tak chladně, spíš zaskočeně a nepříjemně překvapeně. Bully se probral z křeče. Znal Perryho Rhodana! Teď se to rozhodne. Buď, anebo!

Rhodan ženu minul. Uhnula, jako by kolem ní proletěl jedovatý hmyz.

Crest k němu napjatě vzhlížel. Když se nad ním Rhodan zastavil, zavřel oči.

„Pane, já vím, že mi rozumíte. Není důležité, jakým způsobem to dokážete a není ani důležité, v jaké jsme situaci. Jmenuji se Perry Rhodan, jsem major US Space Force a velitel pozemské lodi Stardust. Donutili jste mě nouzově přistát, ale o to mi teď nejde."

„Ještě krok a zemřete!" ozval se za ním zlostný hlas.

Rhodan se pomalu ohlédl a předvedl dívce svůj slavný úsměv.

Právě něco přepínala na palubní desce. V očích měla směsici překvapení, podivu a nekonečné nevole. Rhodan ji pomalu začínal chápat. Patrně trpěla silným komplexem nadřazenosti. Kdokoli se k ní

přiblížil, jakoby se dotkl božstva. Ona byla vysoce inteligentní bytostí, on neandrtálec! Přesně tak to muselo být!

Crest pochopil, co se ve Rhodanovi odehrává. „Odpusťte," řekl slabým hlasem. „Nebylo v mých silách zabránit potížím. Nebyli jsme na váš příchod připraveni. Podle mých informací měla být třetí planeta této sluneční soustavy nevyvinutým prasvětem s primitivním tvory. Od našeho posledního výzkumného letu jste se změnili. Ale my jsme sem nepřiletěli, abychom s vámi navázali kontakt."

„Ihned odejděte!" ozvala se Thora. „To, co děláte, je protizákonné. Není mi dovoleno hovořit s kreaturami pod vývojovým stupně C. Ihned odejděte."

Rhodana to rozzlobilo. Jako kreatura si v žádném případě nepřipadal. „Tak proč jste nás vpustili na loď? Proč? Co to mělo znamenat?"

„Stalo se tak z mého popudu," řekl Crest. „Vy to nepochopíte hned. Patříte ještě k příliš mladé civilizaci. Vinou mé nemoci se mi podařilo obejít zákon. Existuje jedno zvláštní ustanovení. Smíme navázat kontakt s nevyvinutými tvory, pokud je naše existence…"

„Chápu," přerušil ho Rhodan. „Plně vás chápu. Potřebujete pomoc, pane?"

Thora vydala pohrdavý zvuk. Přesto se však nadále tvářila starostlivě.

„Jste velmi mladý a velmi činorodý," zamumlal Crest. „Jsou bytosti vašeho druhu všecky takové?"

Rhodan se usmál. „To se spolehněte! Vy nemáte na palubě žádného doktora, pane? Proč vám nikdo nepomůže?"

„Proti tomu není žádný prostředek," krátce vysvětlovala Thora. „Už jděte. Ponížili jste mě dostatečně. Crest vás viděl. Tím jsem vyčerpala svoji trpělivost. Téhle lodi totiž velím já."

Bully vyvalil oči. Upřímně řečeno, své první setkání s mimozemšťany si představoval poněkud jinak.

Rhodan si odložil helmu. Oči ho pálily. Prostě ji ignoroval. Crest zpozorněl: „Vy odmítáte poslechnout?" hlesl překvapeně. „Víte s kým máte co do činění?"

Rhodan odhodil slupku zdvořilosti. „Ano, vím to přesně! Mám čistě náhodou docela slušně fungující mozek, přestože se vaše veli-

telka snaží tvrdit opak. Jak vidím, mám co do činění s lodí ospalců. Když pomyslím na váš náskok ve vývoji, je mi divné, proč vaši nemoc nikdo neléčí. Vypadá to dokonce, jako by se o ni snad ani nikdo nezajímal. Navíc to vypadá, že vy a velitelka jste jediní, kdo jsou ještě schopni jasně uvažovat. Mám takový dojem, že jsem se setkal se zdegenerovanými potomky kdysi vysoce vyvinuté civilizace. Je mi líto, ale podívejte se střízlivýma očima na támhlety dva! Na Zemi bychom je zavřeli do blázince."

Rhodan se prudce otočil a tasil zbraň, protože za sebou cosi zaslechl.

Spatřil dva ozbrojence. Roboty, vybavené jakýmisi příručními zbraněmi.

„Nechte toho," zavrčel Rhodan. „I o nepříjemných věcech je třeba mluvit. Sami víte nejlíp, že jsem řekl pravdu. Jestli vás trápí, že ji vyslovil divoch z pralesa, tak jste si nás neměli pouštět na palubu.

Prst držel na spoušti.

Reginald Bull ležel na podlaze pod stolem a také mířil na roboty. Thora nevěřila vlastním očím. Lapala po dechu. „Vy se odvažujete… Vy se odvažujete hovořit o výzkumné lodi Velkého Impéria takovými slovy?! Zničím vás, jestli okamžitě neodejdete."

„Oukej, beru to," řekl Rhodan. „Takže mě necháte s mou lodí odstartovat. Tohle je jenom oběžnice Země. Nemůžeme tady žít."

„Je mi líto. Nesmím připustit, abyste mezi bytostmi třetí planety rozšířili zprávu o setkání s námi."

„To je hezký! Takže nás necháte, abysme se udusili? My neumíme získávat kyslík z kamení a štěrku, a prach nás nenasytí. My s dobýváním vesmíru teprve začínáme."

Následující reakci by nepokládal za možnou. Crest, onen unavený, klidný cizinec, najednou vyskočil a zařval: „Co jste to říkal? S čím že to začínáte?"

„S dobýváním kosmu," klidně opáčil Rhodan. „Vám to vadí? Jednoho dne budeme mít taky tak velké lodě jako vy."

„Počkejte, prosím," zaúpěl Crest.

Rhodan se překvapeně zarazil. Sklonil hlaveň zbraně. Mezi nemocným a velitelkou se rozpoutala vášnivá debata. Rhodan se stáhl k Bullymu.

„To je nejblbější situace v mým životě," nadával Bully. „Co se to zas děje? Poperou se? Měli bysme vypadnout, dokud je čas. Ty roboti se mi vůbec nelíběj. Co myslíš?"

Rhodan zavrtěl hlavou. „Řekl bych, že zrovna rozhodujou o našem osudu. On má moc a vliv, to je jasný. Ale Thora je ďáblice… Zůstaneme tady, starochu, seber se! Tohle je velká hra, i když na první pohled vypadá směšně. Jsme tady jako zástupci lidstva, tak se snaž! Chápeš?!"

„No jo," zabručel Bully. „Ale rád bych to přežil."

Velitelka byla bez sebe. Její fascinující oči zlatorudě žhnuly. Crest řekl ještě něco. Znělo to tvrdě a nekompromisně. Thora se postavila do pozoru.

Rhodan zachytil její pohled. Byla pobledlá a zřejmě velmi dotčená. Obrátila se a zmizela v doprovodu svých robotů.

Zůstali sami.

Crest unaveně klesl zpět na lůžko. Slabě pokynul Rhodanovi, aby k němu přistoupil. Rhodan přiskočil a sklonil se nad nemocného. Z bezprostřední blízkosti jasně viděl, že má před sebou skutečně velmi starého muže.

„Pane, mám na lodi vynikajícího lékaře," řekl rychle. „Vyšetří vás… Mám dojem, že na téhle palubě vám nikdo nepomůže. Jak dlouho jste už na Měsíci?"

„Po dobu, které říkáte čtyři měsíce," vzdechl Crest. „Byla to náhoda, nechtěné nouzové přistání. Využili jsme příležitost a naučili se vaši řeč. Máme trochu jiné mozky než vy. My nikdy nic nezapomeneme. Samozřejmě, že jsme vás odposlouchávali. Bylo to prosté a nakonec jsme byli rádi, že jsme nepřistáli na třetí planetě. Protože jste na nejlepší cestě porušit zákony ducha."

„Atomová válka, jo," stísněně přitakal Rhodan. „Situace je velmi vážná. Je mi líto, pane, že to musím přiznat. Buďte ale ujištěn, že lidstvo válku nechce."

„Ale připravuje ji. Proto jsme došli k názoru, že jste primitivové. Já jsem svůj názor změnil. Jste mladí, aktivní a otevření. Po pečlivém pozorování jsem vás zařadil do vývojového stupně D. Mám právo takto rozhodovat. Thora dostala za úkol toto vaše zařazení uložit do centrální paměti Impéria. Jsem vědecký šéf této expedice. Thora

zodpovídá za loď… Jelikož jste zahájili lety do vesmíru, mohli jste být zařazeni do stupně D a tím pádem došly všechny Thořiny argumenty. Nyní už s vámi smíme navázat kontakt.“

Crest se slabě usmál. V očích mu zazářil tichý triumf. Rhodan ho pochopil, a zdálo se, že i Reginald Bull.

„Potřebujete pomoc, pane,“ zopakoval mu Rhodan. „Dovolte, abychom přivedli našeho doktora. Musíme něco udělat.“

„Později. Nejdřív mi naslouchejte. Kromě toho si myslím, že mi nebudete schopni pomoci. Jsme jinak stavěni než vy. Ale naplňujete základní zákon Impéria. Velmi se nám podobáte, máte ducha a podařilo se vám využít energii štěpeného jádra atomu. Zatím jste tento objev ještě nepoužili k sebezničení… Já jsem přední vědec Velkého Impéria a proto byla moje vůle a síla zachována…“

„Takže přece jen degenerace?“ zeptal se Rhodan.

„Váš soud byl správný. Moje civilizace je stará několik milionů let. Dřív jsme byli jako vy: zvědaví, tvrdí a odvážní. Před několika tisíci lety začal rozklad. Velké Impérium se tříštilo. Proti naší vládě se postavily jiné bytosti a hvězdná říše se otřásala v základech. My jsme byli vždycky velmi mírní vládci, na rozdíl od jiných… Nyní jsme v koncích. Říše se rozpadá, probíhá boj o absolutní moc. V hlubinách Mléčné dráhy vede více než padesát vysoce vyvinutých civilizací strašlivé války. O tom vy nic nevíte. Vaše slunce je příliš vzdáleno. Nacházíte se v bezvýznamném výběžku Galaxie.“

„A co proti tomu uděláte?“

„Nic, už nic,“ rezignoval starý muž. „Jsme slabí a bez vůle. Já patřím k vládnoucí dynastii na Arkonu. Thora také. Arkon je svět, vzdálený odtud asi 3 700 světelných let.“

Perry Rhodan pobledl. „Takže ovládáte nadsvětelnou rychlost letu?

„Přirozeně. Už několik desítek tisíc let. Zemi známe tisíc let. Tehdy jsme tu byli poprvé. Pak začala mezi Arkonidy dekadence. Výzkumné lety byly pozastaveny, kosmické lodě stály v hangárech. Nyní nám chybí energie a síla, abychom uskutečnili své plány. Jsme příliš staří a opotřebovaní. A… dosud jsme nenarazili na žádnou civilizaci, která by byla taková jako my kdysi. Možná jste právě vy tou

velkou výjimkou. Proto jsem vás přeřadil. Je to moje právo i moje povinnost.“

V Perry Rhodanovi se probudil vědec. Měl nekonečně mnoho otázek.

„Říkáte, že už tu jste čtyři měsíce. Tak proč jste, proboha, neodletěli?“

Crest zamyšleně přitakal.

„Nikdo se nám nestará o lodě. Máme závadu. Je to sice jenom drobná závada, ale nemáme na palubě žádné náhradní díly. Trčíme tu. Čekáme a čekáme, a nic se neděje. Moje nemoc mi brání, abych opravu vykonal sám. A kromě toho potřebujeme náhradní díly. Ale obávám se, že je v tomto prostoru nenajdeme.“

„Zhotovíme je,“ řekl Bully. „Ukažte nám, jak se to dělá, a dostanete všecko. Nepodceňujte nás, pane! Zapojíme nejlepší mozky Země! Sneseme vám hvězdy z nebe, když nám povíte, jak. My dokážeme všecko – slyšíte? Všecko!“

To byla slova, která Cresta vyburcovala.

„Věřím vám,“ hlesl vzrušeně. „Musíte získat Thoru. Ženy naší civilizace byly rozkladem zasaženy méně než muži. Proto také obsadily tolik důležitých postů. Thora má ještě jasného a vybroušeného ducha. Vy, majore Rhodane, jste tím pravým. Bojí se vás, což považuji za neuvěřitelné!“

Rhodan suše polkl. Tak to tedy bylo. Bully se zašklebil.

„Nedivte se, že s vámi mluvím vaší řečí,“ pokračoval Crest. „Je mým úkolem navazovat kontakt s cizími bytostmi. Plně chápu vaši stísněnost. Jde o vaše první setkání s mimozemšťany. Dosud jste nevěděli, jestli třeba nejste ve vesmíru docela sami. Znám mnoho podobných případů. Je to pokaždé šok. Vy jste ho už ale překonali.“

Rhodan ukázal na druhé dva mimozemšťany. „Co to vlastně dělají?“

„Oddávají se zvláštní složité hře, která simuluje myšlenkové pochody. Moji lidé jí propadli. Na palubě je padesát mužů, ale vidím je jen málokdy. Většinou se plně věnují téhle hře. Náš rozklad se nepohybuje pouze v rámci rozpadu morálky, ale také v oblasti vůle. Zlhostejněli jsme vůči všemu. Nic s námi nepohne, nic nás nezajímá… Byli jsme vždycky mírumilovní a mírní. Nikdy jsme nevedli

války. Cizí bytosti jsme získali na svoji stranu díky vědě a technice…“

„A teď tu trčíte čtyři měsíce, aniž byste cokoliv podnikli na svoji záchranu,“ přitakal Rhodan. „Přitom by to pro vás měla být úplná maličkost.“

„Bylo by to prosté, kdyby někdo vstal a zajímal se… Ale ohledně mé nemoci mi nikdo nepomůže. Na moji nemoc žádný lék neexistuje… Lékaři a farmaceuti už žádné léky ani nehledají. Nejdůležitější jsou umělci… Ti tvoří své fiktivní hry a nic jiného u nás už nevzniká. Vaše nouzové přistání způsobily taky jenom naše automaty, majore Rhodane. Totéž se týká zásahu do vaší vysílačky…“

„Jak prosté,“ zaúpěl Rhodan.

„Smím vás poprosit o pomoc?“ zeptal se Crest.

Rhodan překvapeně strnul a pak se z něj znovu stal velitel – a člověk! Začal uvažovat s chladnou precizností.

„Pane, z posledních zpráv vím, že válka mezi západním světem a asijským společenstvím je na spadnutí. Nedokážu vám říct, jestli propukne nebo ne. Jsou to dvě protichůdné ideologie, které jdou proti sobě… Mám otázku, pane.“

„Otázku…,“ povzdechl si Crest. „Od dob mého mládí se toho tolik změnilo. Dnes se u nás už nikdo na nic neptá… Ano, prosím! Zeptejte se!“

„Máte dostatek moci, abyste zabránil zničující atomové válce? Pokud ano, jak byste to provedl?“

„Lze zcela absorbovat neutrony. Bez nich nemůže dojít ke štěpení jádra… Zaručuji vám naprostou neúčinnost atomových zbraní… Stačí na to jeden malý přístroj.“

„Na celou Zemi?“ rozechvěle se tázal Rhodan.

„Je to maličká planeta a moje loď představuje obrovskou sílu. Zvládneme to.“

Rhodan křečovitě polkl. Ani se nepodíval do doširoka rozevřených Bullových očí. Tomu se z toho točila hlava. Cizinec mluvil o záchraně lidstva jako malý kluk o fotbalovém míči.

„Pane, nejdřív ze všeho se na vás musí podívat dr. Manoli. Zjistí, co vám vlastně schází. Je to vynikající diagnostik. Možná byste mu

mohl poskytnout materiály o organickém složení vašeho těla, stejně tak i o látkové výměně…“

„Dojedu pro něj,“ ozval se Bull. „Snad nám Flipp mezitím neodstartuje. To by bylo zlý.“

„Nemusíte tam jezdit,“ zašeptal Crest. „Promluvte si Thorou. Neznáte naše schopnosti, majore Rhodane…“

✧ ➹ ✧

Kapitán Clark G. Flipper se třásl po celém těle. Nechápavě zíral na kruhovou centrálu cizí lodi. Nejdřív musel strávit všecko to, co mu Rhodan s Bullem právě překotně sdělili.

Thora si ho posměšně prohlížela. Dr. Eric Manoli mezitím zmizel. S probuzeným badatelským zanícením se pustil do práce na Crestově uzdravení. V centrále polehávali ještě další mimozemšťané. Všichni působili bezradným, rozpačitým dojmem, přestože Crest oznámil, že patří k těm aktivnějším.

Rhodan z nich však měl pocit, že ze všeho nejvíc touží usednout zpět ke svým fiktivním hrám. Mysleli na obrazovky simulátorů, přestože na sobě nosili uniformy Velkého Impéria.

Flipper musel pořád myslet na otřes, který náhle zachvátil Stardust.

„Bylo to strašný,“ vyprávěl. „Už jen ta naše osamělost se nedala pořádně vydržet. Střídali jsme se s Erikem na stráži. Neustále jsme počítali s tím, že se odněkud vynoří ta asijská loď. Ale nejvíc jsme mysleli na vás dva. Pak se loď zatřásla a něco ji zvedlo, jako by byla pírko. Nic jsme neviděli a nic jsme neslyšeli. Proto jsem ze samé paniky stiskl tlačítko startu, ale nebylo to nic platný. Naopak – reaktor najednou přestal pracovat… Pak jsme spatřili tuhle obrovskou loď a přistáli jsme. Měkce jako do polštářů. Ani nevíte, jak jsem byl šťastnej, když jsem spatřil Bullyho tvář. Divný, co? Máte ještě nějaký další překvapení?“

Thora si vzala slovo a s neskrývanou ironií v hlase mu krátce vysvětlila princip transportního silového pole, pomocí něhož přenesli Stardust k její lodi.

Pořád ještě nedokázala pochopit, že lidé nejsou těmi tupými kreaturami, za jaké je zpočátku pokládala. Přijala sice nutnost spolupráce v mimořádné situaci, ale to bylo všechno.

Stáli v malém předsálí a čekali na Manoliho. Získal dostatek vědeckého materiálu, aby si dokázal představit, jak to vypadá v těle Arkonida. I tak to byl složitý úkol, rovnající se jasnovidectví…

Dr. Manoli byl však moudrý muž, na jehož názor se dalo spolehnout. Rhodan byl v případě nutnosti připraven aktivizovat celý farmaceutický průmysl Země. Crest musel být zachráněn za každou cenu!

Doktor Manoli byl pryč už deset hodin. Nikdo mu nemohl pomoci. Jenom on byl lékař. Thora zneklidněla. Zdálo se, že tuší, že se octla na důležitém rozcestí svého života…

Rhodan ji pozorně sledoval. Snažila se svoje vnitřní starosti zakrývat rouškou kyselého posměchu a velkomyslného nadhledu, ale přitom cítila, že ji ten velký muž s jiskřícíma očima už dávno prohlédl.

Pro Thoru by bylo mnohem jednodušší, kdyby lidé nevypadali jako její druzi. Tahle podoba ji bezděčně deprimovala. S nehumanoidně vyhlížejícími tvory by se vyrovnala lépe. Tady tomu však bylo jinak. Zřetelně cítila Rhodanovu silnou vůli neustoupit ani o krok. Chtěl být uznán, chtěl být považován za inteligentní bytost. Prostě si osvojoval neslýchané právo být stavěn na stejnou úroveň jako Arkoniďanka. V ženě to vyvolalo bouři emocí. Najednou věděla, že lidským bytostem musí být ve vesmíru přiznána mimořádná role. Ještě nikdy předtím se jí nikdo nepostavil tak zpříma, otevřeně a vyzývavě, spíš byla zvyklá na nekompromisní uznávání své obrovské moci. To se však netýkalo tohoto muže. Svými impertinencemi ji rozzuřil a pak se chovala jako hlupačka…

Vstala a Rhodana měla opět před sebou. Z očí jí šlehaly blesky, ale on jen přátelsky přikývl. Necítil její hněv, nebo ho nechtěl cítit? Zřejmě nechtěl. Zděsilo ji to.

„Mám jednu otázku, madam," řekl Rhodan. „Něco mi vrtá hlavou – povězte, máte ve vašem světě nějaká platidla? Peníze nebo výměnné předměty, které nabízíte za žádané zboží?"

„Při galaktickém obchodu mezi více než deseti tisíci obydlenými planetami se to asi těžko dá obejít," vysvětlovala pohrdavě.

„Fajn," usmál se. „Budu muset Cresta odvézt na Zemi. Schází nám tu potřebné léky a přístroje. Možná bude nutná operace. Co nabízíte jako platidlo?"

„Máme tu normální výměnné předměty pro vývojové stupně D. Jedná se o stroje s vlastním energetickým zdrojem a zárukou osmdesáti let. Jsou to stroje pro všechna hospodářská odvětví. Dále máme mikromechanické zboží jako přenosné analyzátory prvků, půdní reformery, neutralizátory gravitace…"

„Moment, moment, nebo mi z toho přeskočí," zaúpěl Flipper. „To je přece šílenství. Postavila byste Zemi na hlavu. Kvůli vašim zázračným strojům by se lidi servali do krve."

„To je vaše věc. My jsme obchodníci a já mám jenom bezpečné zboží pro primitivní inteligence."

„A co potom vozíte pro takzvané pravé inteligence?" vyzvídal Rhodan. „Oukej, nechme toho. Umím si to představit. Postarejte se, prosím, aby byla Stardust naložena. Připravte nám všecko, co Crest potřebuje a… nezapomeňte na ty speciální přístroje. Mohlo by to být důležité. Vzpomínáte si na naši dohodu…"

Zamyšleně si ho měřila. Začínala vůči němu cítit cosi jako respekt.

„Prosím, naložte všecko, co je potřeba… Nebo byste nám mohli půjčit jeden z vašich záchranných člunů. S tím bychom byli na Zemi za hodinu!"

„Za pět minut," opravila ho. „Ale je mi líto. Tady moje vstřícnost končí. Kromě Cresta a několika přístrojů se povrchu vaší planety nic jiného nedotkne. Nesmím to udělat. Mám své rozkazy."

„Crest nás vyzdvihl na vyšší stupeň."

„To je vaše štěstí, protože jinak bychom se nemohli dohadovat ani takto. Přesto nesmím do vaší atmosféry náš člun vyslat. Palubní počítač by nesouhlasil. Nelze ho tak rychle přeprogramovat. Letěli jsme za jinými úkoly."

„Za jakými?"

„Je mi líto. Každopádně jsme tu nechtěli přistát. Můj cíl leží o několik světelných let dále."

V tu chvíli se objevil doktor Manoli. Byl bledý a vyčerpaný. „Neptejte se mě na nic. Neliší se od nás tolik, jak jsem se zprvu obával. Soustava orgánů je podobná, i když jinak rozmístěná, kostra se odchyluje jen v detailech a krev mají jako my. A v tom vězí ten problém. Jde totiž o leukémii… Jednoznačně jde o leukémii, potvrdily to všecky testy. Před dvěma lety jsme u nás konečně vyvinuli antileukemické sérum, takže nyní můžeme jen doufat, že na Cresta zabere…“

Thora mu začala klást otázky. Najednou byla všechna její nadřazenost tatam.

„Začněte,“ vyzval ji Rhodan. „Nezdržujte nás otázkami a začněte konečně nakládat. Máme nejvyšší čas. Vaše ospalce vem čert… Je to ostuda pro všechny inteligentní tvory, že se tu baví jako šílenci, místo aby pracovali. Začněte! Nebo už nechcete, aby se Crest uzdravil?“

Krátce se zamyslela a pak bez výrazu odvětila: „Chtěl jste vědět, co v tomto sektoru hledáme. Nyní vám to řeknu. Snažíme se zachránit existenci našich největších osobností. V oblasti biologického udržení života máme jenom částečné úspěchy. Mým úkolem je odletět na jednu z dřívějška známou planetu, jejíž obyvatelstvo zná tajemství udržení živé buňky, což je identické s prodlužováním života. Crest je naší nejdůležitější osobností a navíc je to muž, který nepodlehl všeobecné dekadenci. Zachraňte ho! Udělejte vše, co je ve vašich silách. Dám vám veškerou podporu, majore. Veškerou! A to není málo! Pokud byste se dostal do potíží, zavolejte mi speciálním přístrojem. Měl byste vědět, že veškerá moc pozemských vládců je proti mé moci směšná drobnost. Moje loď je schopna zničit celou sluneční soustavu! Jeden jediný můj kanón promění celý kontinent ve žhavé moře lávy. Myslete na to a brzy se mi ozvěte.“

Odešla, aniž by řekla další slovo na rozloučenou. Kapitán Flipper zbledl jako mrtvola. „Panebože, do čeho jsme to šlápli? Ve Washingtonu se z toho zblázněj!“

„Nebo taky ne!“ namítl Bully tak ostře, až to s Flipperem trhlo. „Jak to myslíš?“

„Tak, jak to říkám,“ odvětil Bully a obrátil se na Rhodana: „Poslouchej, co máš vlastně za lubem? Tady přece něco nesouhlasí, že? Cos to s Thorou tak tajně dohadoval?“

„Možná jsem jí nabídl sňatek," tiše opáčil Rhodan. Jeho pohled varoval. Už zase měl výraz nemilosrdného dobyvatele. „Nemáš nic proti tomu, že?"

Ne, kapitán Reginald Bull se už na nic nezeptal. Roboti mezitím přenášeli na palubu Stardustu přístroje. Stardust byla vybavena arzenálem z kulové lodi o celkové váze kolem 60 tun.

Rhodan vykročil ke Crestovi. Usmál se na něj a řekl: „Budeme startovat, pane. Thora mi bohužel odmítla půjčit jeden z vašich člunů. Nedá se na tom nic změnit? Na naší lodi budete bohužel vystaven značnému přetížení. Nemáme zatím žádný antigravitační prostředek…"

„Na její rozhodnutí nemám vliv. Ale přetlaku se nemusíte obávat. Dám na palubu instalovat malý neutralizátor. Nebudete nic cítit."

Rhodan opět suše polkl. Uvědomil si, že by se konečně měl přestat divit. Arkonidé znali mnohá tajemství, o nichž se na Zemi odborníci zatím jen dohadovali.

✧ ➹ ✧

„Dokázali to, oni to dokázali!"

Šéf kosmického průzkumného týmu generál Pounder byl radostí bez sebe. Po čtrnácti hodinách letu se Stardust objevila v pozemské atmosféře. Právě začínala brzdit.

Hlášení majora Rhodana o příčinách dlouhé odmlky znělo poněkud zvláštně. Ve vysílačce vysvětlil, že došlo ke komplikacím na ovládacím panelu. Bližší údaje chtěl podat po přistání.

Loď se právě nacházela v dosahu velkých stanic na Aljašce a v Grónsku. Byla už jen 183 kilometry vysoko a její rychlost se stále snižovala.

Pounder se zlostně ohlédl, protože si za ním kdosi tiše, ale vyzývavě odkašlal.

Šéf mezinárodní tajné služby Allan D. Mercant se nedal přemluvit, aby opustil centrálu. Věděl sice, že tam překáží, ale jemu to nevadilo.

Objevil se před třemi hodinami. Jeho doprovod pak mlčky zmizel a kosmodrom Nevada Fieldu byl najednou obklopen tanky 5. divize.

Nikdy předtím nebyl Nevada Field tak přísně odříznut od světa. Kromě toho už přistávaly i policejní vrtulníky.

Na Stardust čekala děla a ozbrojenci.

Generál Pounder zuřil. Ale Mercant se usmíval jako vždy: „Lituji, generále, opravdu velmi lituji, ale to vy jste spustil do pohybu lavinu. Já bych nyní rád věděl, co se tam nahoře skutečně odehrálo. Hlášení kapitána vaší lodi znělo poněkud divně, že?“

„Proto jste nás nemusel obklíčit deseti tisíci muži,“ zafuněl Pounder.

Šéf rozvědky jen pokrčil rameny. On to pokládal za nutné. Pak se v centrále objevili ještě čtyři nenápadní muži. Technici a vědci znervózněli.

„Co zas chcete?“ vyjel na ně Pounder. „Vidíte přece, že Stardust přistává podle plánu.“

„Právě, že ne!“ zdůraznil Mercant a úsměv mu zmizel ze tváře. „Sám vidíte ty odchylky. Co to má znamenat, generále?“

Pounder se prudce otočil. Ohlásil se počítač dálkového navádění: „Kontakt přerušen. Pilot přebírá ruční řízení přistávacího manévru!“

„Copak Rhodan zešílel?“ křikl Pounder a skočil k mikrofonu. Obrazovka byla prázdná. I tady přerušil Rhodan kontakt.

„Rhodane, tady generál Pounder. Co to má znamenat? Proč přerušujete dálkové navádění? Rhodane, ozvěte se. Rhodane!“

Žádná odpověď.

Generál zrudl a bezradně zíral na přibližujícího se Mercanta. I ten ztratil veškerý humor. „Podívejte,“ řekl. „Já jsem to tušil. Tady něco nesouhlasí. Vyhlaste poplach. Pokud Rhodan nezmění kurz, zahájíme palbu.“

Ve stejný okamžik zapípal nouzový signál Stardustu. Bylo to docela normální SOS, bez jakéhokoliv kódu. V centrále Nevada Fieldu propukla panika…

Allan D. Mercant se dal do práce. Rozkaz stíhal rozkaz. Vyhlásil kontinentální poplach. Muži u raket zaujímali své bojové pozice. V tu chvíli se Stardust nacházela zhruba někde nad Tajmyrem. A znovu změnila kurz.

Rhodan letěl k jihu. Směrem na Sibiř.

V hlavním stanu východního velitele byl na poslední chvíli zrušen rozkaz k palbě. Poznali, že jde o nevinnou kosmickou loď. Ruka z červeného tlačítka sjela. Chybělo málo a do nebe vzlétlo sedm tisíc raket s atomovými hlavicemi.

Stardust letěla přes Sibiř a klesala. Kdyby zachovala trasu letu, musela by přistát někde poblíž mongolskočínských hranic uprostřed pouště Gobi. Maršál Petronský, velitel východních vojsk, ji mohl bez problémů sestřelit. Ale neudělal to.

Místo toho se pustil do práce.

Velitel 22. sibiřského armádního sboru dostal podrobné instrukce. Maršál Petronský pak učinil vše pro zajištění americké rakety v případě jejího přistání na poušti Gobi.

Znamenalo by to značné mezinárodní komplikace a proto se maršál spojil s Moskvou. Ke konci svého hlášení oznamoval:

„…dá se předpokládat, že palubní elektronika lodi utrpěla nějakou závadu. Stardust je bez pochyb řízena ručně. Žádné stíhačky jsem nevyslal. Navrhuji, abychom počkali na přistání a pak podnikli další kroky. Prosím o mimořádné zmocnění pro tento případ."

Petronský dostal své pravomoci, ale nepočítal s tím, co udělá major Rhodan.

Ihned po vstupu do pozemské atmosféry přešla raketa do klouzavého letu. Mocné trojúhelníkové nosné plochy vykonaly své.

Automatická vysílačka nepřestávala vysílat mezinárodní SOS. Rhodan tím docílil toho, co zamýšlel: všechna východní seskupení měla samozřejmě veliký zájem o prozkoumání tajné techniky Stardustu. Zničená loď by jim nebyla nic platná. Proto ji nechali přistát.

Perry Rhodan dosedl s lodí poblíž severočínského jezera Gošun. Přistál v poušti způsobem, jakým přistávají letadla.

Bzučení motorů zvolna utichalo. Rhodan pustil řídící páku a pomaličku vstal z křesla.

Ruka mu sjela ke zbrani. Namířil na kapitána Flippera, který se tak už nedostal k tomu, co zamýšlel.

Bully trčel bez hnutí v křesle, Manoli nehnul ani prstem a Crest, připoutaný k pátému křeslu, to se zájmem sledoval. Byl to Flipper, kdo se rozzuřil kvůli změně kurzu. Nyní se však nemohl odtrhnout z křesla, protože Rhodan zablokoval bezpečnostní pásy.

„Nech toho, Flippe," varoval ho Rhodan. „Nech toho! Už jsme zase doma. Na tvým místě bych už neriskoval."

„Doma?" rozechvěle opáčil Flipper. „Říkals doma?!! Ty špinavej zrádče! Todles musel mít naplánovaný! Letěls bez zaváhání! Chceš Stardust vydat Číňanům. Jak dlouho ses na to připravoval? He?"

„Zadrž, Flippe. Budeš moct odejít, kdy budeš chtít. Nikdo ti v tom nezabrání. Uvidíš svoje dítě a budeš mu stejně jako Manoli svejm dětem vyprávět, co jste se mnou prožili. Ale ani slovem se nezmíníte o tom, že jste mě považovali za zrádce. Protože byste se před nimi shodili."

„Tak proč jsme přistáli tady?" namítal Bully. Úsměv mu zamrzl ve tváři a oči se zúžily. Bull také pochyboval.

„Teď mě chvíli poslouchejte," řekl Rhodan. „Nejsem muž, který by někdy udělal něco důležitýho bezdůvodně. Ani teď nedělám výjimku."

„Neříkej!" zoufale zaúpěl Flipper a trhal za magnetické závěry pásů. „Oklamals nás. Donutils nás hrát tuhle svou hru!"

„Jistě," přitakal Rhodan a Crest se usmál. Znal Rhodanovy záměry. I velitelka Thora o nich věděla.

„Snad už by vám konečně mělo dojít, že se Stardust stala naprosto bezvýznamným krámem. I kdyby padla Číňanům do rukou, podobala by se vtipu. Na Měsíci stojí loď a v ní jsou bytosti, které jsou pro nás všechny mnohem, mnohem důležitější. Budeme to my, v jejichž rukou leží moc zabránit zničující atomové válce. Stardust přitom hraje jenom podřadnou roli, přestože si ve Washingtonu, Moskvě a Pekingu všichni myslí, že je zázrakem všech zázraků. Tento názor vychází z neznalosti faktů. Kdyby naši vědci jen tušili, co se skrývá na Měsíci, tuhle raketu by s posměšným úšklebkem a mávnutím ruky odepsali. Důležitá je jen a jen inteligence, kterou jsme přivezli na Zem. Důležitý je jenom Crest. S ním jsme přivezli znalosti posledních tajemství přírody. V jeho dokonalé paměti jsou ukryty věci, pomocí nichž překonáme evolučním skokem snadno tisíce, možná desetitisíce let dalšího lopotného vývoje Země. Jde o Cresta, o cizí bytosti v Galaxii a o jednotu našeho lidstva. Pro mě jsou nyní všichni stejní, je jedno jakého jsou vyznání a barvy pleti. Zmatení se budou probouzet

a zhluboka si oddechnou. Bylo by největší chybou všech chyb, kdybychom Cresta vydali jenom jednomu národu.“

Flipper zavřel otevřená ústa. Bezradně se rozhlížel.

„Nevada Field je mezitím už určitě obklopen armádou,“ pokračoval Rhodan. „Naši lidé nejsou hloupí. Mohli si snadno spočítat, že jsme na Měsíci zažili něco mimořádného. Východní vládci si zas myslí, že jsme tu přistáli z nouze. Nemíním vydat nositele nekonečných vědomostí a znalostí starých kultur nějaké tajné bezpečnosti. Buďme upřímní! Kdybychom přistáli podle plánu, Cresta by izolovali. Docela určitě by to udělali. A zasypali by ho sprškou otázek. Byli by vůči němu sice zdvořilí, ohleduplní a milí, ale stal by se jejich zajatcem. Jenže Crest musí zůstat svobodný! Je nemocný a potřebuje pomoc. Já považuji za svoji osobní povinnost uchránit ho před všemi těžkostmi. I jako cizí bytost má na Zemi právo žít svobodně. Kdyby ho dostala do svých spárů jedna z mocností, a je jedno která, vedlo by to nutně ke katastrofě. A té já chci zabránit. Jsem člověk a proto se chci chovat lidsky. Humánně! Nikdo nebude Cresta vymačkávat jako citron a přitom krčit rameny, že mu nic jiného nezbývá. Pokud chce lidstvu předat něco ze svých znalostí, nechť to udělá svobodně a ze své vlastní vůle. My všichni z toho budeme mít užitek. Mám od něj záruku, že za svou svobodu provede něco, co zabrání celosvětové jaderné katastrofě… No, tak doufám, že jste konečně pochopili, jak nedůležitou se stala Stardust. Přistál jsem v téhle pustině, aby Crest získal čas smontovat své přístroje ještě před příchodem ozbrojených jednotek. To je všechno. Víc toho na srdci nemám.“

„Můžeš mi uvolnit pásy,“ řekl klidně Bully. „Chci mu pomoct. Je ti jasný, že nejpozdějc za hodinu se tady může začít střílet?“

„Jen ať se střílí. Tady na tomto místě jednou vyroste obrovské město. Budou se tu stavět lodi, které budou létat nadsvětelnou rychlostí a tady teď zasejeme semínko, které jednou rozkvete pro celé lidstvo. Jak ses rozhodl, Bully?“

Podsaditý muž se zasmál. Byl ještě trošku nervózní, ale jeho neklid se ztratil. „Znám přece lidi,“ řekl. „Nejsou zas tak hrozně zlí, ale jsou rádi ve výhodě. Budu radši, když to dopadne, jak si přeješ. Crest by měl zůstat svobodnej.“

„A co doktor Manoli?“

Lékař zvedl hlavu. Do tváří se mu vracela barva.

„Tvoje chování nepostrádá jistou logiku. Jestliže nám Crest zaručí, že své vědomosti nasadí k užitku celého lidstva, pak nemám námitek. Bylo by zločinem, kdyby dal přednost některé z mocností."

„Můžete být klidní," opáčil tiše mimozemšťan. „To nechci. Prosím, abyste mě nevydali žádné státně organizované skupině. Dostal bych se do ohromných potíží. Major Perry Rhodan vybral tohle místo přistání na mou žádost."

„Jak se chcete bránit?" vykřikl Flipper. Byl stále ještě bez sebe. „Tohle je nějakej mizernej trik. Já…"

„Flippe, kdybychom přistáli na Nevada Fieldu, už bychom seděli v ochranný vazbě. Našim lidem by nic jinýho nezbylo, protože bychom mohli všecko vyžvanit na veřejnosti. Chápeš?!"

„Já jsem důstojník US Space Force. Já…"

„Tím jsem byl taky. Za těchto nových okolností jsem ale už jenom člověk, obyvatel Země, který chce vidět velké a silné lidstvo. Považuješ to snad za zločin? Jednotlivé národnosti se stanou druhořadými. Teď bude platit jenom planeta Země. A my jsme všichni pozemšťané! Copak nechápeš, že musíme co nejrychleji dosáhnout jednoty? Z kosmického pohledu jsme jen a jen pozemšťani a ne Američané, Číňané, Rusové nebo Němci. Stojíme na prahu nové doby. Musíme se podle toho zachovat. Ještě jednou zdůrazňuju: Crest se v žádném případě nesmí dostat do rukou jedné mocenské skupiny. Zůstaneme tady."

Bully zamyšleně vstal. Uraženě řekl: „Tos mi všecko moh říct už na Měsíci, starochu. Já věděl, že jste si něco špitali. Oukej, tak do práce. Creste, budete muset zatnout zuby. Krásný slova nás neochrání ani před jednou jedinou kulkou. Do práce!"

„Zůstanu na palubě, dokud nedostaneme požadované léky," tiše vysvětloval dr. Manoli. „Je mojí povinností lékaře a člověka pomoci nemocnému. Máš pravdu. Bylo by krátkozraké jednat v zájmu jenom jedné mocnosti. Tady jde o víc."

Kapitán Flipper zmlkl. Strnule dřepěl v křesle.

Crest s námahou vstal a Rhodan zastrčil zbraň.

„Flippe, myslíme to dobře. Je to naše nejlepší vůle. Proboha, my přece nejsme zločinci! Mohlo by snad být chybou, že jednáme v

zájmu celého lidstva? Ne! Nikdo nedostane Cresta do svých rukou, to přísahám!“

Rhodan otevřel ventilaci. Na palubu lodi začal proudit teplý a suchý pozemský vzduch. Přesně ten pravý pro Crestovy plíce.

Pak Rhodan vyšel ven. Ještě nebylo nikde vidět žádné vojsko, ale to už nemohlo dlouho trvat. Rhodan tušil, jak horečnatě se nyní pracuje v jednotlivých štábech. Nikdo ještě netušil, co loď Stardust přivezla na Zemi.

Rhodan zavřel oči. Viděl hromadu potíží, které bylo nutné překonat, ale kdesi v dálce také viděl gigantické, lidmi postavené kosmické lodě a slyšel tiché dunění jejich motorů. Viděl vládu Země a viděl mír, klid, uznání a blahobyt všude na Zemi. Byla to nádherná vize.

Ve skladu lodi Stardust začal bzučet tajuplný cizí stroj. Kosmická mocnost se dala do práce. Perry Rhodan pohlédl na modré nebe a usmál se. Pak pomalu sňal z kombinézy majorské výložky a vojenská označení a zahodil je.